

ARZI MAKBER

**B. Volkan Yücel
104603005**

**İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SİNEMA VE TELEVİZYON YÜKSEK LİSANS PROGRAMI
Feride Çiçekoğlu
Haziran 2006**

ARZI MAKBER
(The GRAVE'S SOIL)
B. Volkan Yücel
104603005

Tez Danışmanı : **Feride Çiçekoğlu**
.....

Jüri Üyesi : **Öktem Başol**
.....

Jüri Üyesi : **Nilüfer Güngörmüş**
.....

Tezin Onay Tarihi : **29.06.2006**

Toplam Sayfa Sayısı : **115**

Anahtar Sözcükler:

- 1) Senaryo
- 2) Drama
- 3) Ölüm
- 4) Hamam
- 5) Cem Mumcu

Key Words:

- 1) Script
- 2) Drama
- 3) Death
- 4) Turkish Bath
- 5) Cem Mumcu

Bütün hakları saklıdır.

© B. Volkan Yücel

Babama

ÖZET

(ARZI MAKBER - B. Volkan Yücel)

Hamamlarıyla ünlü bir yörede, büyük ailelerin henüz birlikte yaşadığı dönemlerde, içinde hükümün, aile reisi İneyet Hanım'ın olduğu, hamamcılıkla geçinen bir aileye ait konakta; karşılıklı vücut bulan aile içi çatışma-çürüme ortamına, son torun Muharrem doğar... İneyet Hanım gençliğinde fitillenmiş, yaşlılığında sürmüş, sağlığında vuku bulmuş ve nihayet ister istemez oluşmuş şartlar yüzünden; son doğan torun Muharrem'i, kurulu simgesel iktidârı için bir tehdit olarak görür. Aynı gün, aynı saatte gelen büyük oğlu Buhur Bey'in vefat haberi ve ertesi günü büyük gelini Raziye'nin intihârıyla da bu inancı giderek habisleşir.

Ailenin geçimini sağlayan hamam ve ailenin yaşadığı konak; ikisi de 'ailesel bilinçdışı mekânlar' olarak; kişileri, delileri ve hatta yarı ölüleriyle; içinde, 'bastırılmış'ın geri döneceği haznelerdir...

İneyet Hanım, kendinde Muharrem'e karşı geliştirdiği men ve iptâl isteğiyle; aslında kendi geçmiş, bedeni ve duygularıyla; pek de açık olmayan çok katmanlı bir iç mücadeledir: Evliliği sırasında edindiği son iki çocuğun gizli verâseti, bu suçlukla yaptıkları ve yine bağlantılı olarak ebeveynlerinin onun üzerinde çok önceleri icrâ ettiği kendi traji-vahim hikâyeleri...

İçlerinde aile kavramının ben / sen / o düzeyinde bile anlaşılmadığı; sembolik takasla rollerin karıştığı; birer 'üstü örtük' tekensiz kutu olarak taştan ve ahşaptan iki yapı... İşte İneyet Hanım'a ait mekânlarda gerilmiş kırk yıllık bir düzen. Aslında, kendinde 'olup biten'i silmeye dönük bir istek... Bu 'ben-mekân'larda kapılanan 'özne'liğiyle, Muharrem'i ancak öldürerek mânâ katabileceği bir öz-anne figürü olarak karşılaşmıştır İneyet... Aslında 'öç'den önce, suçluluk hissini giderebilmek adına öldüreceği bir nesne de aramıştır... Ve ne yazık ki küçük oğlu ve küçük kızı Muharrem'e lütf ona böyle bir cevap da verir (yeni bir torun)... Ardından gelen onun dev fantezik mekân ikilindeki Muharrem istilâsı, savacak son bir belâ, korkacak dem bir "fenâ" olarak, simgeseli yoluyla etenesini mihlayacağı 'anne'si; 'kendi çıkış sebebi'dir!

Ali Rıza'nın mal-mülkle gelen rızâsı, büyük oğlunun yarı deli Raziye râzısı, daha küçüklerken kıydığı zinâ artığı son çocukları ve neden olduğu kardeşlik dışı ilişki; hep kolay; tasarlanmış kaçışlardı... Ama son torun ve küçük gelinden gelen dayanırlık; yetti. Çürük, kaşındı! Lâkin İneyet Hanım hazır değildi... Yüzleşmek, ona uzaktı...

Küçük gelin Şaduman ve dadı Sultan'dan aldığı destekle "koca" Ali Rıza, Muharrem'e soluk aldırır, kendi de alabilir olur zamanla... Ardındansa dadı ve gelin, İnyet Hanım'ın kendinden kaynaklanan ve artık duâsal gevelemelere dönüşen çatışkılı, tekinsiz karmaşasını; onun bu evcilleşmemiş, kötücül, kendicil, bozuk ve dev konçertosunu; özgül bir kadansla tamamlar: Ali Rıza'nın ölümünün altıncı ayında, Muharrem'i de alarak kaçarlar... İnyet Hanım simgesel iktidârının hızlı çöküşünün tanığıdır artık... Sonrası; enkâz altıdır... Konağın terki; aslında orada gerçekleşebilmiş, belki de ilk ölümdür.

İnen felciyle gelen yarı yokluğuysa; yarı 'ölülü'ğüdür İnyet Hanım'ın. Bu sayede sağalma emâreleri gösteren etrâfın geri kalanı; bu kez; 'o', karşısında durur; böylece 'fiilen yasak' olur. Kendisi için bile rûhi bir sağalma süreci vadeden sağ yarisinin felciyle sanır... Fırsatlar da bulur... Bütünlüğünün ortadan ikiye bölünmesi-vâri bir gerçeklik yitimiyle "suç"larına ve 'red'lerine sürüklenir: Emin Nafi Bey... Emin Bey... Sabahat Hanım...

Hükmü altındakilerden gelen ikinci 'boş' edilmeyleyle; artık sanrılarında bile kifâyet bulmaz... 'Son' nâfile çabası; kim bilir kaç kere ertelenmiş o 'son' bileti; küçük oğlu Emin'e kestirir: Annesinin annesine yapamadığını; annesine yaparak..! Hatta onun kendine de yapamadığını: Yok edip de yok olmak..! Daha yarı yaşarken İnyet Hanım'ı "yok"layan Hatice ve karısı özlemlili Ebubekir'i bile 'yok' edip... Küçük torunları Ahmet ve Ayşe'yi bile "şans"sız bırakıp... Öksüz, yetim ve ailesiz Muharrem de, üstü çizili bir McGuffin misâli el değiştirmiş; sonrası, değiştiği el olmuştur... Gözünde; 'geçmiş' tüten Melek, dul Şaduman ve kimsesiz Sultan'la, artık 'üç anne'lenir...

ABSTRACT

(The GRAVE'S SOIL - B. Volkan Yücel)

In a region famous for its Turkish baths, in a time when big families were still living together, in a mansion where a family lived that made a living running a Turkish bath and where the power was in the hands of the head of the family, İnyet Hanım, into an atmosphere of domestic strife and decay, the last of the grandchildren, Muharrem, was born... Because of the conditions that were triggered in her youth, continued in her old age, occurred when she was healthy and came into being for reasons beyond her control, İnyet Hanım regards her smallest grandchild Muharrem as a threat to her symbolic power. The news of the death of her oldest son Buhur Bey, who arrived the same day, even the same time, and the suicide of Raziye, her oldest daughter-in-law, the next day, only help her to make this belief more malignant.

As 'familial unconscious places', both the Turkish bath that provides a living for the family and the mansion where the family lives, are, with their people, their insanes and semi-deads, reservoirs to which 'the repressed' will return...

With the wish of prohibition and cancellation toward Muharrem she developed within herself, İnyet Hanım is actually, with her body and emotions, waging a multi-layered internal battle that is not quite clear: The secret inheritance of the last two children she adopted during her marriage, the things she did because of that guilt and, relatedly, her parents' tragic stories they carried out on her a long time ago...

Two covered, stone and wooden buildings as boxes of ill omen in which the notion of family doesn't have meaning even at the level of I / you / s/he; where roles are confused with symbolic barter... This is all the tense order of the two fantastic places İnyet Hanım has been building for forty years... In fact, it is a wish to erase her own 'circumstance'... With her 'subject'ness found in these I-places, İnyet Hanım has regarded Muharrem as a genuine-mother figure that can only gain meaning through his murder by her... Actually, before 'revenge', she has searched for an object to kill to allay her sense of guilt... And unfortunately her youngest son and daughter give her an answer like this: They give her one last grandchild after Muharrem, which is a blessing for Muharrem for the newborn, rather than Muharrem, is killed immediately... Muharrem's invasion of her giant fantastic double-place/space that came next symbolizes, as a last calamity that needs to be thwarted, a big "evil" to be feared, her own mother whose placenta she is going to nail, the reason that she has come out!

Ali Rıza's consent that came with property and possessions, Raziye, the half-insane wife of his oldest son, the children out of wed-lock that she abused when they were little and the extra-sibling relationship this caused, these were all easy, planned escapes... But the last grand-child and the endurance of the youngest daughter-in-law were enough: The rottenness was itching! Nevertheless, İneyet Hanım wasn't ready... She wasn't ready for a face-to-face meeting...

With daughter-in-law Şaduman and nursemaid Sultan's support "husband" Ali Rıza gives a chance to Muharrem to breathe, this way he can breathe, too... After that, the nursemaid and the daughter-in-law complete İneyet Hanım's paradoxical, dangerous confusion that has turned into prayer-like mumblings and which stem from herself; her untamed, evil, selfish, broken and enormous concerto with a specific cadence: They take Muharrem and escape six months after Ali Rıza's death... On the other hand, İneyet Hanım observes the quick crumbling of her symbolic power... And she is trapped under the ruins... The abandonment of the mansion is maybe the first death that has occurred there.

Her obsessions and precautions that continue for a while do not affect the others around her anymore. What comes with the stroke is semi-oblivion, semi-'deadness'... The people around her who thus show signs of getting well now stand against 'her' and forbid 'her'. The stroke that paralyzes her right side promises even her a time to get well; it causes hallucinations... It gives her opportunities... The stroke leaves her alone with her crimes and denials through a loss of reality that seems like a division of her integrity into two: Emin Nafi Bey... Emin Bey... And Sabahat Hanım...

A second "nullification" from those once under her power makes it impossible for her to find satisfaction in her hallucinations anymore... Her 'last' futile effort; she makes her youngest son Emin do the deed – the deed that was who knows how many times delayed: What her mother couldn't do to her mother, she does to her mother. What her mother couldn't do even to her: Being terminated by terminating. Hatice and her husband Ebubekir who 'nullified' her while she was semi-living, are also 'nullified'... Even the younger grandchildren Ahmet and Ayşe are not "lucky"... Muharrem, an orphan without a family, changes hands like a crossed out McGuffin: What comes next is that Muharrem becomes the ones he is now a part of... Now they are, with Melek who misses her past, widowed Şaduman and forlorn Sultan, the "three mothers"...

TEŐEKKÜR

Bu çalıőmada en başından beri her konuda emeği geçen hocam
Feride Çiçekoğlu'na, proje fikrinin kaynağı Cem Mumcu'ya,
kuram konusunda beni tetikleyen Aylin Doğan'a,
alternatif katkılarıyla Yusuf Kaplan'a,
senaryo bilgimi bütünüleőtiren Barıő Pirhasan ve Öktem Başol'a,
psikozof Svagito R. Liebermeister'a,
sabırları için Suzan Alptekin ve Ayşe Kora'ya
ve nihayetinde de desteği için aileme teőekkür ediyorum.

İÇİNDEKİLER

	sayfa
Giriş	xi
Proje Fikrinin Doğuşu	xiii
Yapı	xvi
Karakterler & Fabula Notu	xvii
Kaynakça	xxii
Özgeçmiş	xxiii
Senaryo	1

GİRİŞ

Arzı Makber, tek kaçınılmaz; ölüm ve ancak bu sayede hep kaçılabilir; hayât üzerine kurulu bir uzun metraj film senaryosudur. Projenin amacı: yaşamın en doğru tanımı gibi görünen, ‘yeni bir yaşam olasılığı’ fikrinden yola çıkarak, kaçılmazla boğuşma lânetince tıkanmış bir anlatıda, kabulü kaçabilmeyi mümkün kılan o tek kaçınılmazdan doğan yararı; ‘ölmeden önce ölüm’ü temsilidir.

Ölüm, kendini yaşamın içine kopyalamıştır ve her türlü anlatı da tekraren bu kopyayı içine... Dil, klasik edebi metin ve dikizci görsel anlatı, birer aktarıcı leşi olarak takipçiyi ‘var’ ettirmez; aslen, üreteni ‘var’ kılarlar. Özellikle sinema, epizodik davranmadan süreksizlik adına dramatik akslar kurduğunda, aslında; ölmeyi ‘gerçek yaşam’da beceremeyenlerin savaşımını, ‘yaşam nâmına’ yeniden kazanmayı; ölümden duyulan korkuyu da, bir sonraki karşılaşmaya dek muhafaza etmeyi amaçlar... Ki; ölümlü parçalara ayırıp bünyeye birer birer alınabilen parçalar hâline sokabilsin... Ölümü dilmek ve bunu temsille yapmak; dayanılırdır. Dayanılırdır, çünkü insan ancak kaçamayacağı hâl ya da anda ‘ölü’r... ‘Ve o anı kaplayan ürperi’: tekinsiz... Kaçınılmaz ‘an’lara tanık hâl... ‘Durum’u, ‘olan’ı değiştiremem...

Bir idam mahkûmuna son isteği sorulduğu ya da son yemeği yedirildiği an, izân götürmezdir sahne... Bir‘az’dan bir ‘gerçek’in icrâ edilecektir... Aynı şey toplumsal tekinsizlikler üzerinden de okunabilir: mezarlık, lunapark, genelev, çöplük, lağım, akıl hastanesi, eskici... Hepsi birer ‘toplumsal bilinçdışı alan’dır... Ezilmiş duygu ve fikir ambarları... Bir gün gelip taşacak, ‘okuma’lanacak yerler... Anlamını bulabilirse de yaşanacak olan, ‘bastırılmışın dönüşü’!

Evet; su içine batırılan içi boş bir nesnenin, engellenmez biçimde yukarıya çıkması misâli bir akıl tutukluğu; keyifle endişenin birbirine karıştığı ve hiç de tekin olmayan o an... Bu seviyede bir kişisel dönüşüm ya da toplu değişim rahatsız edicidir: çünkü; dev, tekinsiz bir çekirdeği çitlemek kolay değildir... Bu ana en yakın an olan ölüm de; yaşamı ‘penetre’ye pular... Başına her ne gelirse insanın; ‘ölüm’den, ‘ne’liğinden kaçmaklığından... Öleceğini öğrenen: mücâdelede... Ta ki onu ‘an’lamlandırmaması gerektiğini ‘an’layana dek... Yapabilirse...

Oysa bir; bu çetrefil yolda ölümden rol çalıp ‘gerçeğe’ direnenler çöplüğüdür yaşam... Anlam çöplüğü... Ve insan en çok da; ilk ve en erken mâruz kaldıklarından hesap sormak ister; ‘ol’mak; ölüme zihinle direnmek... Bir anlam kabuğudur o; bir kayıt... “‘Mutlak’ kazımak” ister...

Ki boşa... Yazı tutmaz su; iz tutmaz 'gerçeğin' nihâi tek yanıtı; 'darbe'yi görmektir... Ve 'gerçek'le bu şekilde yaşamayı reddeden her insanın sonu, sorunu aynıdır: "Hayât başlarına gelir!". 'Son'larının geldiğini kabul etmeleri; olup bitenin "hesabını" soramamaları, büyükenememeleri; anlam katmanında 'boş' ve zihnen 'ol'mamalarıdır... Bu yüzden 'ret' gelir! Ölümden sonra yaşam fikrinin icâdı bile sade küçük bir çâredir... Yazık ki gönüllüler, anlamla öle; ama ölüm, yine anlamlanmaya... Beden olmaya direnç bu... İnsan; sadece vücudu...

Anlama mı kaynak, anlam yokluğu mu ölüm? Yaşamla kötü bir ikâmeyse eğer; okul terkinde çocuk, çocuk bırakmada ana, bunlara bakamamada baba mı? Her kere ölmek; ama bir kere bile ölmek mi? Hayâtta 'sahip olma' uydurusu üzerinden yaratılan çökme ve çürüme, daha aile içinde başlayan anlamlama, küçük / büyük ayrımı, cinsi karşılaştırma, statüko... Önce yaratılan, sonra dolmayı bekleyen; ev, okul, sokak, şehir ve hayât 'boşluk'ları... O oylumca insanı 'kat'layan, adlanmayan, biçimsiz, 'gerçek' hâller: Bir gök hava, şekil veren toprak, yakan ateş, söndüren su... "Gerçek'te" hâller... Var oluşa imkân tanıy hayât elementleri... Beraber var olan, beraber dönüşen, sonsuz ezelf belik...

"Yaşamın güzelliği ölümden...", diyor proje kaynağı kitabın yazarı: yoklukta; durmakta; 'an'da. Bir; 'gerçeği' bir an için açıp kapatan 'haiko' üstadı meşakkatinde...

Yaşamın; ölümün karşısında el pençe divan durduğu, kişilerinin bu yolla 'hüküm'lendiği, toplumsal bir rol arayışının içsel bir mücadeleye dönüştüğü hikâyelerinde, bekâdan geçip fâniyatla neşreden yazar; metin-ayna ilişkisiyle 'kendi'lik yoklatıp; yakıp, üşütüp, ıslatıp, söndürüyor...

Kendini bulmak kadar kendini kaybetmek de, sanat; hatta bunu tekrar etmek de... Trajedinin daha bir insaniliği bu yüzden belki... İnsana, 'bakma' üzerinden kazandırılan, hayâtı ikmâle yeltenen fetişistik (gerçeğin yerinelik) tatsa (sinematik görenek); ister arzu edilenin, isterse insan düşünün bir simülitüdü olsun; aslında, sadece yaratıcısı nezdinde bir 'anlam kabri'.

Ve benzeşi; 'anlatı': Hayâta geçmemiş öfke tıkkışığında bir ev... Yası olmamış, usûlsüz gömülmüş, kurban hissindekiler... Kafa avuçlatan kaygılarıyla; hiç 'küçük' olmamışlar...

Kitap; aşikârâne bunlarla örülü... Senaryo da.

Ki; bu anlatı-düzlemler de anlam kabilinde birer kabirse eğer, makber-in 'arz'-ıdır varit olan; en tekinsiz element; topraktır..!

PROJE FİKRİNİN DOĞUŞU

Proje fikri; hayât, ölüm ve bu kavramların görsel ve metinsel ‘dil’deki aktarımlarından duyduğum hoşnutsuzlukla başladı... Dil ve her türlü simgesel düzlem, her ne kadar; imgeselden sonra ‘gerçeği’ ifâdede zaafîl ikincil katmansa da; bu alanın boş bırakılması, Baba’nın Adı gösterenini söylem düzleminde işlevsizleştirip, onun anlam düzleminde yer alan dengi teyelinin açılmasına; böylelikle oluşan geri-etkileşimle de gösteren-dizimin kopmasına neden olurdu.

Fen Bilimleri kökenliliğimden, ‘gerçeğin’ başına geçirilen kapüşonlar; bana hep, birer ‘fazla’ geldi. Bu yüzden de kanonik anlatımları bir türlü sindiremedim... Bazı ütopyalar ya da Eco’nunki gibi bilgisel yazılar hâriç, hepsi “hapishâne tasviri”ydi... Ta ki bir Cem Mumcu romanı olan *Makber*’in (aslında bir novella), bende farklı hisler uyandırmasına kadar...

Mumcu, ’66 doğumlu uzman bir psikiyatır. Mesleğinde yıllardır hizmet veren biri. Hikâye yazma serüveniye; ‘Binbir İnsan Masalları’ dizisiyle başlıyor. Bu ebenin durmadan kendinden doğurması türünden seriyle yazar; kitaplarla arasında olduğunu düşündüğü libidinal ilişkiye, yeni boyutlar da katıyor. ‘An’larda en çarpıcı yanın; dudak, gülüş, el ve mimik gibi bölük pörçük imgeler olduğunu düşündüğünden ve karakterlerine de daha çok böyle ‘an’lar, kerttiğinden; “Hayât; daha çok boşluktur...”, diyor...

Bir dolu hikâyeden sonra yoluna *Makber*’le devam eden yazarın, insan tanımına da kulak vermekte fayda var: “Zaafîl bir varlık ve sosyalleşiyor... Üretiyor; yaratıyor... Ardında da organize edip paylaşıyor... Tüketim biçiminin getirdiği yalnızlaşma ileyle deyse; biriciksizleşiyor... ‘Evrenin bir yerinde boşluk tüketen zavallı primatlar’ olarak mı kalacağız diye düşünmenin de vakti, çoktan geldi!”... Ardından da *Makber*’e has dediklerine: “Bana rağmen yazmaya başladı elim... Hayât kadar ölüm de yazdım... Ölüm: akla gelen ilk şey! Mevki kaybı bazen, sevgili kaybı... Ve hepsi ölüm... Kaybetmek de... Beğenilmemek, çirkin olmak da... Her biri küçük birer kopya... Aslen ölüm değil; kopyalardan korkuyoruz... Her şey ölüm; her kopya: şey... Bir başka olasılığın olmadığı durum... Evlilik; ilişkiler... Binlerce küçük kopyadan korkan biz... Oysa bir kez iktidârı kabul edip; “iktidârsız kalıp” da ‘iktidâr’ olmak mümkün... Ölüm: güçlü kılan; risk aldırın...

... Bir roman olmasına rağmen, *Makber*’deki karakterlerin yarımılığı da bundan... Hayât târifinin içindeki şey, boşluklar... Bu hayâtlarımız için de geçerli... ... Konakta fırsat bulan öfkeler; bir boşluk bulunca çıkıyor; yerlerini de ancak böyle buluyorlar... Taraflar arasında yer bulan güç -

koru gelgiti de; duygular için bir hol yine... Ve en sonunda da gelip; “kendi-kötüseliği”yle yüzleşme anı çatıyor...”...

Yazarın; ‘dikotomi’ ve ‘bir diğer’iyle ilgili söylediklerini kaydederseniz: “Kötülüğün kendinde başladığını kabul etmek ve bununla baş etmek..! Deliliğin başka çıkışı yok... Bu; sıhhatin de tek kapısı... Medeniyetler için bile...”!

Bu son cümle Subay Tevfik’in; kızını, batıcı bir kafayla Ali Hoca’nın soyuna lââyık görmemesine; bu sayede de; konakta gezinen bir ‘İnayet Hanım Hâyâleti’ne ve aslında da; sadece yaratılmış bir ham hâyâl olan “Şark” (Doğu) söylemine bir gönderme olarak okunabilir... Hatta tam burda devreye giren *Makber*’in senaryo uyarlaması *Arzı Makber*; İnayet Hanım’ın anne-babasına karşı verdiği; kendi, küçülme ve eğilme sınavını, bu toprakların; önceki medeniyetlere karşı yapması gerek bir reveransına koşutluyor sayılabilir.

İşte bu vecheler ve ‘ölüm(ün) hükmü’ fikrinden hareketle projeye giriştiğimi söyleyebilirim... ‘Ara verme’lerin yaşantıya dâhli sâiki, benim için de yine; ‘es sarfi’ müziğine dâhl olan bir cazcının gibi... Bu boşluklar nazârında hikâyeye baktığımda; İnayet Hanım’ın hamamda ve konakta edindiği ‘omni-subject’ hâl (mutlak fâal), öne çıkarılmaya en hazır ve işlenmesi en kışkırtıcı konuydu. Çünkü İnayet Hanım’ın anne-babasına karşı geliştireceği olası idrâk ve 2. ‘act’ içinde hızla büyüyen ‘kim’lik çukuru; bir lânet kozası sayılabilecek metinde ‘hasım güç’ olarak gerilebilecek öncelikli çatışmaydı.

Ben de; “Bırakmak kötü geldi... Hatta bitirince depresyona girdim... .. Bitmesi için bir planım da yoktu... Bir yerinde bitsin dedim...” diyen yazar gibi, sıkıntılar çekmedim değil... Metnin iç gereklerini de göğüsleyerek...

Senaryo ve roman arasındaki farklara da değinmek gerekirse: Öncelikle roman genelinde; olaylar; neden öyle geliştiklerine dair kanıtlarla belirmiyor. Emeğin çoğu; bunları ‘doldurmak-oldu’... Romanda yer alan; İnayet Hanım’ın karanlık geçmişi, Hatice-Emin ilişkisi ve de Şaduman-Sultan-Muharrem üçlüsünün kaçıışı hâricindeki tüm olaylar; ‘senaryo kurgusu-doldurması’dır.

Romanda Emin’i, Hatice’yi, Sultan’ı ve daha birçok karakteri tanıyamıyoruz. Oysa senaryoda bu boşluklar doluyor. Açık etmem gerekirse, roman ve uyarlamanın en bütüncül yanı; aslında İnayet Hanım’ın kendi öz, trajedisi... Bu, aynı zamanda farklardan da biri... Çünkü İnayet Hanım’a,

roman; sanrısals bile olsa fırsatlar sunmuyor... Onu yaralı ve çâresiz bırakıyor... Tekrar edersek: 'sanr'ısal...

İnsan; bir tanrısal-özne olamayacağından; sade tanrısal bir 'öz' olduğundan, kendini "küçük" hissetme açlığını da; ancak en doğal merci, 'aile' ile giderebilir... Yarı ölüyken bile kendine cenaze törenini yapabilme fırsatı bulur İneyet Hanım, senaryoda romanın aksine... Ancak irâdi takdir; metnin; artık ilâhi takdiridir de...

Yarı felçle kapıya gelen yarı ölüm; onu, "gerçekten öle'bil'eceğine" inandırır; bir nebze de sağaltır... Tebâsı kalmayınca; kalan son iktidârılığıylese "ölüm'üne" yürür... Ancak, yeni "iktidârı"; bu kadarına izin vermez... Faniliğini ilk kere tadan İneyet Hanım, ilk gerçek ölümü; aslında yanındaki yarım bardak suya uzanamadığı 'an' "yaşamıştır"... Oysa daha en başta, hem de kaç kez ölmüş torunu; ona nispet hayât hazırlığında...

'Ölüm bilinci'nin hayâta etmeleri ve insanın, yeryüzünde her şeyi anlamlandırma serüveni tezahürleri; beni böyle bir romanı görsel bir anlatıya dönüştürerek uyarlamaya itti. Acaba üstünü kapladığımız; "hâkika'ten'-kaç(m)ılmaz" (ölüm ve an gerçeği); (görsel) temsile ne kadar açtı..? Ya da bu mümkünlü müydü? Ya da mümkünsüz müydü..?

Projenin amacı da yine aynı minvâlde: sinema gücünü de kullanıp, giderek bir görme iktidârı hâlini alan tekno-uygarlığın huzursuz yığılmasını dürtmek... Görmenin de bir anlam katmanı olduğunu düşünürsek, yoksa 'anlam'ın 'gerçeği' sakatlaması ve "gerçek'ten" 'anlam' üretilmesi benzeri mevtle mâlûl (ölümle sakat) ve mevtle mâmûl (ölümden yapıli) bizler için de "anlam", bir kaçınılmaz mı..?

Yanıt; bilmiyoruz! En azından dille mâlûl (sözle sakat) ve dille mâmûl (sözden yapıli) olmak, bunu 'diyebil'meyi imkânsız kılıyor... İnsanın aklına; İneyet Hanım'ın uzanamadığı bir bardak su geliyor... "Sus'uyor"...

YAPI

Oyun-1, büyük oğul Buhur Bey'in ölümüyle açılır. Raziye'nin doğurması ve ardından da intihâr etmesi açılış aksiyonunu güçlendirir. Hikâyedeki enerji seviyesi değişimi; aslında doğum sahnesiyle yaşanır. Ancak bu doğumun neden özellikle de bir kişi için önemli olacağı, bir haberci rüyayla belirtilerek süreç uzatılır. Ölü gömme merasimi ve kafa karışıklığı yaratan Emin'in aksiyonları... Ardından gelen Raziye'nin intihârıyla Oyun-1 kapanır.

Emin'in yine sahne bağlayıcı işlevlerinden sonra Oyun-2, Muharrem'e İnyet Hanım'dan gelen bir 'ilk temâs'la açılır. Muharrem'in duzlamasıyla çevre-hâre güçlenir. Asıl taşıyıcı aksiyonlar: Ali Rıza'nın ölümü, Emin ve Hatice ilişkisi, 2. doğum ve kaçış sahneleridir. Ardından gelen İnyet Hanım'ın felci, Oyun-2'yi kapatır.

Oyun-3, Melek-Muharrem yaklaşmasıyla açılır. İnyet Hanım'ın 'ölmeye yatırılması' ve ilk yüzleşme... Hamama taşandıktan sonraki büyük yüzleşme. Oyun-3 kapanır. Ardından, Muharrem'in yıllar sonraki su tâlimi; hikâyeyi sonlar; sonuçlandırmaz.

Oyun-1 ve Oyun-2'nin başında ve senaryo sonunda görünen tas, bir anlatı süreğidir. Ayrıca toprak sahneleri; senaryo ismine, ardındaki elemente ve onun da ardındaki 'ölüm', fikrine göndermedir:

- İnyet Hanım, eline ilk kez Raziye'nin mezarında toprak alır.
- Ardından bir tutam da Emin Nafi'nin mezarında...
- Emin, bebeği gömerken toprak etmiştir üstünü.
- Sultan ve Şaduman da, sahte mezarlardan toprak alıp yüzlerine sürmüştür...

Muharrem, İnyet Hanım'ın çürümesi metnini bir mihenk olarak döndürür. Ölüm, doğum, kaçış, yok oluş ve lânetle örülü anlatı; yeni bir hamam, yeni bir düzen ve yeni bir yaşamla son bulur.

Genel geçmez bir düzlemde yasadızca dolanan elementler, 'rahatsız edici biçimde tuhaf' bir konakta patlamıştır... Toprak karası ölüm; lânetle gövdeli anlatıda; kendi kirini bile temizleyemeyen bir hamamı da yok ederek ailenin geri kalanını; bir tas dolusu iksir misâli bir tas dolusu suyla Muharrem'i, mavi gözleri serinliğinde hayâta bırakır...

Anlatı, labirent köşesinde peynire muhtaç bir fareye kuş misâli bakmaksızın; fareyle birlikte 'iç'erde dolanır. Hem belki, bir peynir de yoktur...

KARAKTERLER & FABULA NOTU

Muharrem, İnyet Hanım'ın hikâyesinde; yalnızca karşılığı aranan bir 'gösteren' gibi gözüксе de ailenin son üyesi olduğundan, karakterleri ondan yola çıkarak konumlamak daha kolay:

Muharrem'in soykütüğü:

- Ali Hoca Efendi'nin kızı Rahime Hanım...
- Rahime Hanım'ın oğlu Emin Bey...
- Emin Bey; Sabahat Hanım'la evli. Bu evlilikten İnyet Hanım doğuyor.
- İnyet Hanım'sa Ali Rıza Bey'le evlenip Buhur ve Ebubekir'i dünyaya getiriyor; ayrıca aşığı Emin Nafi Bey'den de Hatice ve Emin'i.
- Ebubekir'in Şaduman'dan Ahmet ve Ayşe adlı iki çocuğu var;
- Buhur Bey'inse Raziye'den Muharrem adlı, bir.

İnyet Hanım'ın babası Emin'in hikâyeye kattığı diğer İnyet ve İnyet Hanım'ın kendisinin hikâyeye kattığı Emin Nafi Bey'le ilişki ağı şişiyor.

Senaryoda bir şekilde karşılaştığımız toplam 27 karakter vardır:

- Bunlardan 5 tanesinin adını bilmeyiz (Ağa Hamam'ında çalışan 2 kişi, cenaze evi ziyâretindeki 2 kadın, mezarlıktaki yorucu);
- 3 tanesinin sadece adı geçer (Ali Hoca Efendi, Rahime Hanım, Subay Tevfik Efendi);
- 4 tanesi sadece birer 'anlık-sanrı' olarak belirir (Emin Bey, Sabahat Hanım, İnyet, Emin Nafi Bey);
- ayrıca 1 tanesi görüldüğü sahnede ölür (Buhur Bey);
- 1 tanesi bir kaç sahne sonra intihâr eder (Raziye)
- ve 1 tanesi de, doğuma müteâkip bir sekansta öl(dürül)ür (Hatice ve Emin'in çocuğu).

Hikâyenin herkesin birbirine mâruz kaldığı asıl düzlemindeyse, geri kalan 12 kişi çatışır. Bu ana çatışma akışında 7 kişiyi ölecektir: Ali Rıza, İnyet Hanım, Emin, Hatice, Ebubekir, Ahmet ve Ayşe. Geri kalan Muharrem, Şaduman, Sultan ve hikâyeye sonradan giren Melek Hanım - Suphi Bey'se, bir 'hayât' belirtisi olarak varlıklarını korur. Hikâyede olayların geçiş sırasına denk, karakterleri tanımak istersek:

Ali Hoca Efendi: Senaryoda aksiyonsuzdur. Muharrem'in babaannesi İneyet Hanım'ın babadedesidir. Ün yapmış bir âlimdir. Bir gün yolda sinirlendiği bir şey yüzünden ezânı camide çok yüksek sesle okur; eve döndüğü sırada da yolda çatlayarak ölür. Ali Hoca Efendi'nin hocalığı, torunu Emin Bey'in bir subay kızıyla evlenebilmesini engellemiş ve bu olayla da Emin'in hayâtı bloke olmuştur.

Rahime Hanım: Senaryoda aksiyonsuzdur. İneyet Hanım'ın babaannesidir. Sempatik, duygulu ve duyarlı biridir. Gelini Sabahat Hanım'a kıyamamış, ve 'oğlu Emin Bey'le ilgili gerçeği' ona anlatmıştır.

Emin Bey: Muharrem'in babaannesinin babası Emin Bey, Sabahat Hanım'la evlenmeden önce İneyet adında bir kıza kara-sevdalanmıştır. Emin Bey bir türlü bu travmayı atlatamaz. Karısı Sabahat Hanım'la "İneyet'im" diye sevişir. Kızı İneyet'e karşı bile duyarsızlaşmıştır.

Sabahat Hanım: Emin Bey'le hoşlanarak evlenmiştir. Bir süre sonra onun rahatsızlığını öğrenir ve kendi de acı çekmeye başlar. Emin Bey'in yansıtmasını, kızı İneyet'le 'karşı'lar. Küçük bir çocuk için durum; katlanılmazdır. Emin Bey'in kızlarına koyduğu adın hışmıyla da ona yapmadığını bırakmaz.

Subay Tefrik Efendi: Senaryoda aksiyonsuzdur. Çok gençken evlenmiştir. Karısını erken kaybeder. Kızıyla yalnız yaşamıştır (İneyet).

İneyet: İyi bir eğitim almış; resim yapan, piyano çalan, "modern-hayât" süren biridir. Emin Bey'in sevgisini anlayışla karşılar; ancak yine de babasının tarafındadır.

İneyet Hanım: Muharrem'in içine doğduğu ev şartları kaotiğinin efendisidir. Yaşlı, huysuz ve 'hasta'dır. Evin büyük hanımı: kocası Ali Rıza, oğulları Buhur-Ebubekir-Emin, kızları Hatice ve gelinleri Raziye-Şaduman'la birlikte yaşanan evin ve aile hamamın sahibi... Muharrem doğduğu sıralarda beyninde teşekkül eden ur; onun olup bitenleri daha bir hastalıklı algılamasına neden olur. Hamam yangınında 'teşhis edilemeyen cesetlerin en seçilmezi'dir. Hamamındaki son banyosu; bir son yanıştır.

Ali Rıza: İneyet Hanım'ın babası Emin Bey'in hamamında görevlidir. Tırsaktır ancak, hamam meşguliyeti sayesinde kendine güveni gelir. Evlendikten sonra karısına devrolan hamamı uzun süre idare eder. Büyüyüp yetişen oğlu Buhur Bey'le hamam adına çekişecektir ve sonraları hamam

üzerinde pek bir etkisi de kalmaz. Muharrem doğup İneyet Hanım'a korku salınca; 'hayâtı'nı yeniden kazanır.

Buhur Bey: Hamamı idare eden evlat... Yarı deli Raziye'yle mutsuz bir evliliği var. Doğacak çocuğuna da ilgisiz. Ayrıca; babasının annesini hak etmediğini düşünmekte...

Raziye: Soğuk bir güzelliğe sahip olan Raziye; biriyle evli olduğunun, hatta hâmile olduğunun bile yarı farkında. Sevmeden, istemeden, zorla evlenmiş; ardından hâmile kalmış. Sıkıntılı bir hâmilelik sonrası çocuğunu doğuruyor... Çocuğunun doğduğu gün de kocasının ölüm haberi geliyor. Hem bir doğum, hem bir ölümlle karşılaşan Raziye; daha da kötüleliyor. Ailenin duygularıysa daha karışık... İneyet Hanım, sorunu yeni doğan çocukta buluyor; annesi gibi onun da uğursuz olduğunu düşünüyor. İçine düştüğü duruma dayanamayan Raziye, Muharrem'le hiçbir ilişki kurmadığını da görünce oda camından atlayarak intihâr ediyor. Ve o cam; 'Muharrem'in bebekliğinin bir kısmının da geçeceği yer'...

Ebubekir: Kabızlık rahatsızlığı var. Buhur Bey ölünce hamamın idaresi ona geçiyor. Karısı Şaduman'ı çok sevmekte; ancak, annesini daha da çok... Kadınlara karşı ürkülü... Onlarla iletişim kuramıyor.

Emin Nafi Bey: İneyet Hanım'ın hayâtına bir tesadüfle girer. Hayâtta hiçbir baltaya sap olamamıştır. Ayrıca yalnız yaşamaktadır. İneyet Hanım, her ay, gizlice onun evine gelir ve bir yıl içinde Emin ve Hatice'ye hâmile kalır.

Emin: Evin küçük oğlu. Hatice'yle libidinal ilişkide... Sonunda onu hâmile bırakır. Annesiyle beraber, doğan çocuğu öldürür. Emin daha çok evin en alt katını kullanmakta. Giriş katında kendisi için bir yatak odası olsa da, genelde en alt kattaki mutfak ve mahzende vakit geçiriyor; eve uğrarsa...

Hatice: Ailenin, evin üst katında yaşayan yitik kızı. Bir bitki gibi... Annesinin, küçükken kardeşi Emin'in penisini tuttuğunu görmesiyle ona attığı dayak; onda travmaya neden oluyor. Ayrıca kemerle kırılan burnu hiç düzelmiyor. Ara sıra konakta dolandır... Üst kata uzanan merdivenin önünde diğer çocuklar çıkmasın diye kalaslar dayalı. Muharrem'in de taşınmasıyla; biri kilitli, biri yarı ölü iki kişi işgâlinde üst kat...

Şaduman: Erzincanlı; ama orası neresi bilmiyor... Annesini de, babasını da görmemiş... Ebubekir ve ondan olma çocuklarını pek sevmiyorsa da, ilgi duyacak, konağa ait olmayan bir şeyler arıyor. Kocasının; 'kaynanasıyla ilişkisine' karışmasından nefret ediyor. Sultan'la beraber Muharrem'in bakımını da üstleniyor. Hem Sultan, hem de gelin Şaduman; Muharrem'i İneyet Hanım'ın şerrinden korumak için her şeyi göze alıyor. Bebek odasının kapısını her zaman kilitli. Arzuladığı hissiyât; ancak kaçtığında karşılaştığı Melek Hanım'la anlam buluyor.

Sultan: Emin ve Hatice doğduktan sonra; kalabalıklaşan ev için İneyet Hanım'ın tuttuğu hizmetçi. Hikâye başladığında 50'lerinde... Çekingen, içli ve durmadan dudaklarını kemiren biri... Verilen işleri zamanında yapmaktan başka dünyayla bir ilişkisi yok... Kemik erimesi rahatsızlığı var.

Muharrem: Süt içmeyen, ağlamaklı, kocaman mavi gözlü, şüpheli bakışlı ve gözleri bakarken alt yanlara kayan bir bebek... Muharrem'in daha doğduğu gün babası ölmüş, annesi de intihâr etmiştir. Babaannesi en büyük düşmanı; aynı zamanda da korkağı... Yengesi ve dadısıyla büyür. Durmadan bir şeyler ısırmakta.

Melek Hanım: Kırmızı yüzü, kocaman cüssesi ve kilolarıyla dev bir melek. Halis Bey'le görücü usûlüyle evlenmiş, ancak daha ilk geceden ona âşık olmuş ve yıllar sonra da onu yitirmiştir. Duyduğu çocuk özlemine çâre, Muharrem'i sahiplenir. Gazeteden gelen acı-tatlı haberle, İneyet Hanım'a kızamaması nedenlenir. Şaduman'a sıcaklığı dikkat çekici... Ona karşı hem bir anne, hem de bir kayınvâlîde duygusu içinde.

Suphi Bey: Ali Rıza'nın bir zamanlar İneyet Hanım'ın hamamında çalışmasına denk, Melek Hanım'ın çalışanı. Uyumlu, sessiz, kibar... Hamamı kolluyor.

Tüm senaryo boyunca karakterler, bize; daha ziyade senaryo açısından asli ve işlevsel unsurlarla görünseler de; birbirleri arasındaki iletişim; onların yerini bulmamış kişilik ve konumlanmamış kimseliklerini açık etmekte... Örneğin; Hatice'den doğan çocuk, İneyet Hanım'ın Emin ve Hatice'den yana duyduğu suçluluğu patlatmakta... Çocuklarının üzerinden kalkan lânet bile daha dipteki 'reddi'; 'bireysel lâneti' kesmemekte... Merdiven başında gördüğü tuhaf sanrıdan sonra gidip İneyet Hanım'a sarılan Hatice; aslında korktuğunda sarılacağı 'bir anne özlemi'nde... İneyet, bir anne olamasa da...

Senaryoda tam anlamıyla bir 'Kahraman' (Hero) yok. İneyet Hanım'ın başlangıçtaki durumu; onu, olayların üzerinden aktarılacağı bir 'Kahraman' hâline soksa da, evdeki değişim ve Şaduman'ın

başkarakter olmaya yeltenen çatışma belirtileri; onu, ‘karakter’e kazandırıyor (Protagonist). Ailenin üyelere; hatta rollere bile bölünemediği bu ortamda, karakterler kendilerince davranamıyor. ‘Tam anlamıyla ol’ muyor; ‘oluş’ amıyorlar... Olup bitene yorum getirecek bir ‘Rehber’ (Mentor) de yok... Oyun-2’de ortaya çıkan Melek Hanım’; ‘Rehber’den ziyade bir ‘Koruyucu’ / bir ‘Kucak Açıcı’ (Ally).

Muharrem’eyse bir açıdan, bir ‘Gölge’ figür (Shadow) olarak bakabiliriz: İneyet Hanım’ın kayıp geçmişinin külü; ‘Yüzleşme Habercisi’ (Message). Bu sayede de bir ‘Mesajcı’ (Messenger)... Muharrem; hikâye için olası bir askı noktası... Dikkati kendi üzerine çekip, İneyet Hanım’ın çürümesine bir referans ve iç mücadelesine bir örtü; ancak psikotik işlevi sayesinde de bir ‘ayrı’ değil; bir ‘Üzeri Anlatıcı Çizili’(Crossed-out McGuffin)!

Emin karakteri yaptıklarıyla birçok sahneyi birbirine bağlayan şuûrsuz bir işlev Yaramaz’ı (Trickster). İneyet Hanım da bir bakıma kendinin ve konağın ‘Gardiyan’ / Eşik Tutan’ı (Guardian)...

Genele baktığımızda, karakterlerin hiçbirisi salt iyi ya da kötü olarak nitelenmez. Çocukluğunun sadistik yanıyla azan Ahmet bile; kedi ölünce, nihayet tutacak bir yas bulur. Bu; yoklanmış bir vicdan... “Hain”liğin dışarı-‘mass’sı...

Bir ötekiler ordusu yerine tek bir cendere eriyiği olan İneyet Hanım’ın soyu; bünyesinde iyilik, kötülük ve korku hislerinin karıştığı; konak ve hamamın bile yaşanandan ayrıışmadığı; bazı karakterlerinin kendi insanilikleri ancak “öl”düğünde anladığı bir yekvücut: ‘İnâyet-i’ kendi elinde bir el...

Hayât kir tutmaz...

KAYNAKÇA

Abrevaya, Elda. *Deliliğin Tutkusu / Tutkunun Deliliği*.

İstanbul: Bağlam Yayınları, 2002.

Campbell, Joseph. *Kahramanın Sonsuz Yolculuğu*. Çev. Sabri Gürses.

İstanbul: Kabalcı Yayınevi, 1999.

Mumcu, Cem. "Asıl Mesele Seks ve Ölüm". Söyleşiyi yapan: Cengiz Erdinç.

Sabah (17 Eylül 2004).

Mumcu, Cem. *Makber*.

İstanbul: Okuyan Us Yayınları, 2004.

Mumcu, Cem. "Ölümün Kopyaları". Söyleşiyi yapan: Dürrin Tunç.

Picus 17. Sayı (Aralık 2004): 22-24.

Parkan, Mutlu. *Brecht Estetiği ve Sinema*.

İstanbul: Donkişot Yayınları, 2004.

Ruffie, Jacques. *Cinsellik ve Ölüm*. Çev. Nermin Acar.

İstanbul: Sarmal Yayınevi, 1999.

Somay, Bülent. *Tarihin Bilinçdışı*.

İstanbul: Metis Yayınları, 2004.

Vogler, Christopher. *The Writer's Journey*.

Los Angeles: Michael Wiese Productions, 1998.

Voytilla, Stuart. *Myth and the Movies*.

Los Angeles: Michael Wiese Productions, 1999.

Yılmazkaya, Orhan. *Türk Hamamı*.

İstanbul: Çitlembik Yayınları, 2002.

Zizek, Slavoj. *Yamuk Bakmak*. Çev. Tuncay Birkan.

İstanbul: Metis Yayınları, 1999.

ÖZGEÇMİŞ

B. Volkan Yücel, 1978 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve Orta Öğrenimini Yalova'da tamamladı. 2004'te Boğaziçi Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi Bölümü'nden mezun oldu. O tarihten bu yana İstanbul Bilgi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sinema ve Televizyon Bölümü Yüksek Lisans Programı öğrencisi...

1. İC/ AĞA HAMAMI KURNA, GÜN

Eski bir hamam içi. Nem. Mermerler pek seçilmiyor. Bir el; eski, gümüş renkte bir taşı hızlıca kurnaya sokuyor ve yukarıya doğru kaldırıp yavaşça sol eline döküyor...

Sonra taşı hızla atıyor. Tas kurna içine düşüyor. Suyun içinde ters durmakta...

Yerde eğilmişken kişi; doğruluyor... 40'larında, orta boylu, kıvrıkcık saçlı, bıyıklı ve mavi gözlü bir adam (**BUHUR**)...

BUHUR – BU SU NEDEN SOĞUK YİNEE?

Takunya ve peştamallı, bıyıklı bir adam geliyor koşarak...

ADAM – (*ürkek, telaşlı*) Buyur beyim...

BUHUR – (*sâkin*) Bu su neden soğuk?

ADAM – Ali Rıza Bey az yakın dedi;
beyim... (*ürkek*)

Ağırca yürür...

BUHUR – (*burnundan 'fi' ve 'hıh' karışımı bir ses gelerek ve gergin*) Sanki onun hamamı?

Çekil şurdan...

Ağırca yürür...

2. İC/ AĞA HAMAMI KÜLHÂN, GÜN

Külhân başı. Karantı. Nem.

(*Bomlayan ateş sesi.*)

Ter...

Buhur külhâna bir odun parçası atar.

Sağına bakar. Başı döner ve kafasını geri atar... Sendeler hafif... Hareket edemez.

Zorlukla; kollu, eskimiş, yakınında bir küreği sağ eline alır... Külhâna kömür küremeye başlar.

Külhân, harlar; parlar...

Omuzlarını dikleştirirken başı döner şiddetle Buhur'un... Sendelemektedir...

Gözleri döner... Elindeki küreği sıkır. Diğer eliyle dayanacak bir şey arar.

Küreği bırakır. Kürek düşer...

Yere yığılır...

Kalbini tutmaktadır...

Etraf külhândan çıkan duman ve hamamdan yayılan buharla kaplıdır...

Nefes alamamaktadır...

Ölür.

Külhânın ateşi...

3. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Eski, ahşap bir konak içi. 50'lerinde, orta boylu, cüssesi iri, utangaç suratlı ve sürekli dudaklarını kemirmekte olan bir kadın (**SULTAN**), 20'lerinde, kireç yüzlü ve soğuk hatlara sahip güzel bir kadından (**RAZİYE**), belli ki bebek doğurtmakta...

Raziye, bel üstü put gibi hareketsiz, bacaklarıysa açıkta yatmakta... Bir ölü gibi, ancak sabit gözlerle tavana bakmakta...

Vücudunun üzerinde bir çarşaf serili...

Çocuğun (**MUHARREM**), önce kafası çekiyor Sultan, ardından da vücudunu...

Ağlama...

Muharrem, kocaman mavi gözlü...

Kanı yokmuşçasına beyaz ayaklı...

SULTAN – Oodu işteee...

Sultan, yorgun; nefes nefese...

4. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR, GÜN

Siyah saçlı, yeşil gözlü, 30'larındaki bir kadın (**ŞADUMAN**) koşmakta. Koşu yönündeki odalardan birinden bir bebek ağlaması gelir. Şaduman biraz durduktan sonra hızlanarak koşar.

5. İC/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Sultan, tam; paslı, iri bir makasla Muharrem'in göbek kordonunu kesecekken, oda kapısından gelen gürültüyle irkilerek kapıya doğru bakar:

Şaduman bebek sesi gelen odaya, Sultan'ın yanına gelmiştir.

Birbirlerine bakışırlar...

Şaduman hızla bebeğe bakıp başını öne eğip ve gözlerini sola doğru yönlendirerek...

ŞADUMAN – Doğdu mu? (*yavaş ve üzgün bir sesle, gözünden yaşlar sızmakta*)

Şaduman başını doğruca Sultan'a çevirir.

SULTAN – Doğdu amma, hiç susmuyo bu çaa...

Sultan gözlerini Raziye'ye dikip başını Şaduman'a çevirip bir an Şaduman'a bakarak...

SULTAN – (*çok alçak fısıltıyla ve yavaşça*) Annesi gibi mi acep?

Şaduman yüzünü buruşturur...

Tekrar, hızla gözlerini Raziye'ye çevirip başının yönünü değiştirmeden:

SULTAN – O bağırsı ne bildin mi? (*tedirgin, ağzını kemirerek, hızla ve yüksek sesle*)

Şaduman bir ölü gibi yatmakta olan Raziye'ye bakıp bebeğe ve Sultan'a doğru ilerler,

Raziye'nin gözlerine bakmayı sürdürerek ve ağzını açarak Sultan'a yanaşıp fısıldar...

ŞADUMAN – Buhur Bey'i kaybettik Raziye'ye duymasın...

SULTAN – Aaa... (*ağzı açık kalır ve Şaduman'a bakar; ardından da Raziye'ye*)

Söylenenler biterken Raziye gözlerini kapar; kafası hafifçe yana düşer...

Şaduman ve Sultan, Raziye'nin gözlerini kapattığını görürler...

SULTAN – Kendinden geçti galiba. Bi duusa yıkılır evlâdım.

ŞADUMAN – Bebei yıkayıp saralım... Neden hiç susmuyo? Sanki farkında noolduunun...
(*Muharrem, düzenli biçimde hı'layarak nefes alıp vermekte; ağlamaktan ziyade alçak bir sesle ve tuhaf bir iniltiyle ıhlamakta...*)

Şaduman bebeğin kocaman mavi gözlerini fark eder...

ŞADUMAN – (*ağlamaklı*) Ne iri gözleri var! Nazârlı gibi...

SULTAN – Bilmem Şaduman ben. Garip geldi baanda. Hiç görmedim böyle bebek! Sussa da, içeri duymasa...

ŞADUMAN – Göbeğini keserken isim okudun mu?

SULTAN – Muhammed dedim; âdettir...
Adı yok hem kim koup okua?

ŞADUMAN – Bilmiyorum... (*sağ elini kaldırır*)

ŞADUMAN – Çocuk işte...

Sarış, kundaklayış bittince; susmamakta direnen bebeğe bakarak odadan çıkar Şaduman...

6. İÇ/ KONAK KAPI İÇ GİRİŞ, GÜN

Büyükçe bir yatak... Kadın sırtüstü yatık uyuyor. Adamın sırtı kadına dönük ve kalkar hâlde beli doğrudur...

70'lerinde, uzunca ve zayıf, gözleri mavi renkte, suratı hüznü, ürkek ancak beyefendi görünümli adam (**ALİ RIZA**), gözlerini ovuşturarak ve ağırca büyük aynaya doğru yürürken... Kadın;

RÜYA

Büyük bir karartının içinde keskin bir bebek ağlaması...

Bebek, beyaz giyimli... Ağlama bir an kesilir.

BEBEK – Sonun geldi İneyet... (*hırıltıyla*)

Demonik bir kakkahâ ve kesik kesik hırıltı...

Birden çok büyük bir ışık kaynağı belirip, bakılmaz şekilde daha da büyüyor...

RÜYA SONU

60'lı yaşlarda, uzun boylu, suratı benli, saçları kırçıl kadın (**İNAYET**) birden uyanır ve yatağın içinde doğrudur.

Ali Rıza ona bakmaktadır...

(*Ansızın konak kapısına hızlı ve sert biçimde vurulmaya başlar... Bağırtilar: "İneyet Hanımmmm..."*)

Ali Rıza ve İneyet irkilir... İki birden hızla odadan çıkar...

7. İÇ/ KONAK GİRİŞ, GÜN

İneyet konak kapısını açar. Komşuluksuzdur konak... Kapı önünde bir adam... Ve arkasından yaklaşmakta olanlar...

ADAM – (*birden sâkinleşerek, yavaş*) Buhur Bey'i kaybettik İneyet Hanım.

İnayet'in gözleri parlar.

ADAM – (önüne bakarak) Başınız sağ olsun...

İnayet bayılır...

8. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

(Konağın içinden gelen bağırs ve ağlama.)

Konağın ilk katına telaşla giren kişiler... Gelen, ayakkabısını çıkarıp içeri yönelir...

Kimi ayaklar çoraplı, kimisi çıplak. Kapı girişinde birçok ayakkabı...

Ayaklardan bir tane daha yavaş adımlarla gelir, durur...

Telaş içinde sendeleyeyen Şaduman'dır bu... Oraya buraya çarpmakta...

Bağırslar... Buhuur... Buhur Beeey... (inlemeyle)

Şaduman durur; sesleri dinlerken ağlamasını şiddetlendirir...

Kalas dayalı merdiven başındadır; merdiven koluna yaslanır. Elleri titremekte; suratı tutuk ve mimiksiz...

9. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Şaduman önce oda kapısına, ardından da içeriye doğru hamle yapıp kalabalığa bakar...

Kalabalığın orta yerinde; İnayet baygınlıktan yeni ayılmış biçimde oturmakta. Yanında birileri var...

Göz çukurları yaşlılık çizgileriyle kaplı; gözleri kanlı... Ancak gözyaşları akmayıp, göz pınarlarında durmakta...

Suskun ve sinirli biçimde karşıdaki tavana bakmakta...

Ali Rıza odanın kapıya yakın kısmında, kolları kavuşturmuş durmakta... Gözyaşlarını ağırca silip yanındaki bir kaç kişiyle fısıldaşır... Bu kişilerden biri, 40'larında bir erkek; zayıf, uzun boylu ve yüzü benli (**EBUBEKİR**). Ona doğru;

ALİ RIZA – Gidip Buhur'u alalım...

Ebubekir başını sallar; sürekli İnyet'e bakmaktadır...

Şaduman odadan çıkar...

Arkalarında birkaç kişi olmak üzere, Ali Rıza ve Ebubekir de beraberce konaktan çıkar...

10. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Şaduman odalardan birinde çarşaf çıkarmaktadır...

Bunu yaparken etrafa bakınıp bir şey de arar...

Aradığını bulamayınca odadan çıkıp koridorda ilerleyerek, Muharrem'in hiç durmayan ıhılamalarının geldiği kapıya yönelir ve odaya girer.

Kapıyı aralayıp Raziye'ye bakar...

Raziye bir ölü gibi yatmaktadır...

Oradaki makası alır ve bebeğin dudaklarına parmağıyla dokunup, odadan hızla çıkar.

11. DIŞ/ PAZAR YERİ, GÜN

Ali Rıza başta olmak üzere tabutu taşımakta olan gözleri ağlamaklı grup yürümekte...

20'lerinde, kısa boylu, zayıf, saçları dağınık, pis ve sarı renkte bir ceket giyen, pis sakallı ve kirli biri (**EMİN**) pazaryeri çıkışında çakılara bakmaktadır. Her hâliyle bir deli görüntüsünde... Önde ilerleyen Ali Rıza, ansızın arkası dönük Emin'i görür ve ona seslenir...

ALİ RIZA – EMİN, GEL BURAYA! (*yüzünü sabit tutup gözlerini çevirerek; yaşlı, olgun, kendinden emin bir sesle*)

EMİN – Ha?

Ne?

N'oluyo? (*deli murultısı gibi ve başını iki yana çevirip durarak*)

Öbür uçtaysa Ebubekir var. Ebubekir gözleriyle Emin'in hareketlerini tâkip etmekte.

Emin şaşkınlığı ağzını açıkta tutarak Ali Rıza'nın yanına gelir,

onun arkasında durup tabuta omuz verir.

Ebubekir'in gözlerinde sert bir bakış belirir...

Tüm grup hızlı adımlarla yürümeye devam ederler...

12. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Şaduman inleyen kalabalığın arasına ilişir. Kalabalıktan iki kişinin konuşmasına tanık olur...

1. KADIN – (*vahvahlanarak*) Hamama giderken fenalaşmış. Yolda görenler hâli kötüydü zaten demişler.

2. KADIN – Nerde kaldı merhumu getirenler? (*başını sertçe sallayıp sızlanarak*)

İnayet kalabalığı duymuyormuş gibi oturmakta; sabit bir noktaya bakmaya devam etmektedir...

Birden, diğerlerinin duymadığı büyük bir çınlama ardından da bir bebek sesi duyar... Bir an başını tutar...

Bir acı hissiyle gözlerini karşıdaki duvardan çekip, onları kocaman kocaman açar...

Ancak zihnindeki ses kesilir ve o da gözlerini indirir... Bakışları ve yüz ifadesi şüpheleşmiştir...

Şaduman ürkek biçimde koltuğun ucunda oturmaktadır; herkes gibi ağlamakta, ancak bir gözüyle de İnyet'i kollamaktadır.

İnyet birden yine gözlerini duvara diker.

13. İÇ/ KONAK KAPI İÇ GİRİŞ ve KORİDOR, GÜN

İnce yağmur sürmekte...

Merdivende bir patırtı kopar...

İnyet hariç herkes irkilir; telaşlanıp ayaklanır.

Genel olarak kadınlardan oluşan kalabalık,
girişe yönelir...

Ali Rıza, Ebubekir, Emin ve diğerleri,
sırtlarındaki tabutla merdivenlerden yukarı çıkıp
içeriye girerler...

Kalabalığın içinden geçerek koridora yönelir
ve tabutu usulca indirirler...

Kalabalık tekrar odaya doluşur...

Ali Rıza arayıcı bakışlarla etrafı süzerken, gözüne 20'li yaşlarda, nârin yapılı, saç ve gözleri siyah renkte, suratı her zamanki gibi depresyon havasında ve burnu kırkınıçcasına sağa eğik olan kızına (**HATİCE**), ilişir...

Ardından da Şaduman'a...

Hatice başını yere eğer...

Olanları anlayamamış biçimde yere bakarak gözlerini oynatmaktadır...

ŞADUMAN – Hatice şöyle biraz yana çekilelim...

(eliyle onu hafif itekler)

nerde?

ALİ RIZA – (*Şaduman'a yönelerek*) İneyet Hanım

ŞADUMAN – İçerde Bey Baba!

ALİ RIZA – (*sâkin bir sesle*) Gidelim...

14. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

ALİ RIZA – (*biraz yüksek sesle*) Ebubekir! Merhumu götürüp yatağa yatırın.

(*hafifçe*) Biz de geliyoruz.

Şaduman, çarşaf ser sen de. (*sâkin, babacan, net bir sesle*)

15. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR, GÜN

Ebubekir ve birkaç kişi daha odadan çıkar, koridorda duran tabutu yüklenip yan odalardan birine girerler...

Tam bu sırada Hatice'yle Emin göz göze gelir...

Birbirlerine yol veremez olurlar...

Ardından Hatice bakışlarını kaçırıp İneyet'in olduğu odaya yönelir hızla...

16. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI ORTA ODA, GÜN

Emin, tabutun sokulduğu odanın kapısında durarak içeriye bakıp olduğu yerde sallanmaktayken, Ebubekir ve diğerleri oda içindedir...

Cesedi yatağa yatırılırlar...

Üstüne Şaduman'ın getirdiği beyaz çarşafı serip, odadaki kötü sesli tavan vantilatörünü açıp, cesedin üstüne; yine Şaduman'ın getirdiği eski, iri ve paslı makası koyarlar...

O anda Ali Rıza içeri girer...

Ardından koridordaki Hatice'ye tuhafça bakarak, İnyet de...

Ali Rıza cesedin durduğu yatağa yanaşır ve birden gözü makasa takılır...

Makası eline alıp sorar:

ALİ RIZA – (*şaşıracak*) Bu makas neden kanlı?

ŞADUMAN – Bey Baba telaştan söyleyemedik...

(*başını önüne eğerek*)

Çocuk doğdu.

Kundaklayıp yatırdık. Ben iletmek için içeri koşarken,

(*Buhur'un cesedine bakarak*) sizler geldiniz...

İnyet birden başını tutar...

Acı içinde gözlerini açıp başını önüne eğerek merhuma bakar, tek kelime etmeksizin elbisesini sıkar...

Habere kimse sevinmez ve odadaki herkesin suratında ayrı bir ekşime olur...

Suratlar asıktır, İnyet'in gözleri nefretle açılmıştır, Ali Rıza'ysa koşarak odadan çıkar ve çıkarken de Emin'e çarpar...

Ali Rıza bir süre ona bakar... Eliyle Emin'in çenesini tutup bırakır.

Emin sendeledikten sonra koridorda ilerler... Ali Rıza ise tersi istikâmette hızlanır...

Odadakiler Ali Rıza'nın arkasından baktıklarında;

Buhur'un yataktaki cesedine sırtları dönüktür ve yatağa olan mesafeleri bir hayli açılır...

17. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Muharrem kundaklanıp annesi Raziye'nin yanına yatırılmış hâldedir...

Hâlâ ağlamaktadır...

Ali Rıza koşarak odaya gider...

Şaşkın bir suratla Raziye'ye bakar, ama ona pek dikkat etmeden yanındaki Muharrem'i alır...

Muharrem'in alçak sesle durmadan ıhlaması karşısında yüzü gerilir, ardından başparmağını

Muharrem'in damağına götürür ve eğilip sağ kulağına, ezan fısıldar...

ALİ RIZA – (*hızla*) Allahü ekber. Allahü ekber.
Eşhedü en lâ ilâhe illallah. Eşhüdü en lâ ilâhe illallah.
Eşhedü enne Muhammeden râsululullah. Eşhedü enne
Muhammeden râsululullah. Hayyâlessalat,
hayyâlessalat. Hayyâlel–felâh. Hayyâlel–felah. Allahü
ekber. Allahü ekber. La ilâhe illallah.

Ali Rıza ezanı bitip sol kulağına hızla kamet getirirken içeri Şaduman girer...

ALİ RIZA – (*hızla ve fısıltıyla*) Allahü ekber. Allahü
ekber. Eşhedü en lâ ilâhe illallah. Eşhüdü en lâ ilâhe
illallah. Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve
râsululullah. Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve
râsululullah.

Şaduman Raziye'ye bakar göz ucuyla...

ALİ RIZA – (*hızla ve fısıltıyla*) Hayyâlessalat,
hayyâlessalat. Hayyâlel–felâh. Hayyâlel–felah. Kad
kâmeti'ssalât. Kad kâmeti'ssalât. Allahü ekber. Allahü
ekber. La ilâhe illallah.

Ali Rıza Raziye'ye bakar bir an, fırsattan yararlanan Raziye:

ŞADUMAN – (*meraklı bir sesle*) İsim koydunuz mu
Bey Baba?

ALİ RIZA – İsim sonra koyarız Şaduman, şimdi
acımız var... (*dudaklarını burarak*)

Ali Rıza eskilerden kalma oyma bir beşiğe oturtur Muharrem'i...

ALİ RIZA – Ne güzel şeysin sen...

Cam kenarına yakın, yüksekçe bir yere koyar...

Burnuna dokunur...

Raziye'ye bir ölü gibi yatağında kıpırdamadan yatmakta...

Ali Rıza ve Şaduman Raziye'ye ilgi göstermez...

ALİ RIZA – Kendi hâline bırakalım şimdi...

Kalkmaz amaaa;

kalkarsa süt verdirin Raziye...

Ali Rıza bir süre gülerek Muharrem'e bakar...

Ali Rıza ve Şaduman odadan çıkarlar...

18. İÇ/ KONAK KAPI İÇ GİRİŞ, GÜN

Emin koridor kenarındadır. Avluya bakan pencere pervazına elindeki küçük çakıyı amaçsız hareketlerle sürtmektedir...

Koridordan ses geldiğini duyunca, ilerleyip merdiven başına oturur ve orada bulunan kalaslarla oynar...

Suratı manasızdır. Başını sağa sola kaydırmaktadır...

19. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Ali Rıza ve Şaduman, Emin'in yanından geçerek, İnyet, Ebubekir ve hâlâ küçük bir kalabalığın bulunduğu odaya girerler.

İnyet suskundur...

İki yanında Şaduman ve Ebubekir'den olma torunları vardır.

Sağında 6-7'li yaşlarda, zayıf, ince yapılı ve hâin bakışlı erkek torunu (**AHMET**); solunda da 5-6 yaşlarında, saçları gür ve kıvrır, kız torunu (**AYŞE**)...

İnyet kollarıyla sıkıca sarmıştır onları; başı sağa doğru eğik, gözleri yine karşısına bakmakta.

Birden, taşıdığı büyükçe tepsideki pidelerle içeri girer biri, girerken de kapıya hafifçe çarpar...

Küçük kalabalık masaya konan tepsinin başına üşüşür...

İnyet başını bir an o yöne çevirir.

İnyet'in biraz rahatladığını gören Ali Rıza ona doğru yanaşır.

ALİ RIZA – İnyet, ölüm herkese farz, topla kendini...

Başındaki ağrıyı da ihmal ediyorsun.

Acımız dinince doktora gidelim...

İnyet konuşmaz.

Gözlerini önüne indirir ve başını yine hafifçe sağa eğer...

20. İC/ KONAK KORİDOR, GECE

Emin oturduğu yerden kalkar.

Koridora çıkar. Merdivenlerden iner...

Ve kapıdan da geçip dışarı çıkar...

21. DIŞ/ KONAK ÖNÜ, GECE

Emin bir sağa dönük biçimde, bir sola dönük biçimde yürümektedir...

Bir hızlanır, bir yavaşlar...

22. İÇ/ KONAK ÜST KAT İLK ODA, GECE

Lüks ateşiyle aydınlanan loş bir oda...

Dev aynanın önünde bir kaç sandalye ve kocaman odada tek bir yatak...

Hatice camdan dışarı bakmakta...

Dışarıda ilerleyen Emin'i görmekte...

Elini yamuk burnuna götürür...

Emin gözden kaybolunca da yüzünü buruştur, histerik hareketler yapmaktadır ve bir sandalyeye oturur...

Saçlarını öne doğru atıp, öne eğilir...

Elindeki tarakla saçlarını yolarcasına taramaya başlar...

Tarağı hafifçe saçlarına geçirip inanılmaz bir hızla aşağı çeker. Tekrar ve tekrar...

23. İÇ/ KONAK KORİDOR, GECE

İnayet bulunduğu odadan çıkar, koridorda ilerler, Raziye'nin odasının yanına gelir...

Muharrem'in ağlamalarını duyar...

Geldiği yolu tekrar kat etmek üzere karanlık içinde oturma odasına yönelir...

24. İC/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GECE

Yarı karanlık oda... Raziye birden gözlerini açar...

Yataktan hızla ve bir robot gibi kalkar...

Bebeği Muharrem sanki hiç orada yokmuşçasına ve etrafı algılamaz bir mekanikmişçesine hareketlenerek, gidip çekmecelerde bir şey arar...

Buhur'la olan evlilik resmini bulduğu anda hızla cama yönelerek onu pencereden atar... Çerçeve düşüp kırılır...

Yine gidip yatağına yatar...: Yine aynı pozisyonda...

Gözlerini kapamadan tavana bakmaktadır...

Büyük pencere önünde, dolunay görüntüsü berisinde, tahta beşikte, Muharrem ıhlamakta...

25. DIŞ/ SOKAK, GECE

Emin anlamsızca sokaklara saparak ilerlemekte...

Sonunda bir bahçe içinde, kubbeli bir yapının önüne gelir. 'Her zamanki gibi' çakısıyla kapıyı açıp; içeri girer...

26. İC/ AĞA HAMAMI, GECE

Emin, bir hamam girişindedir. Etrafta kimseler yoktur...

İçeri girer...

Göbek taşının bulunduğu bölüme açılan kapıyı yavaşça iter...

İki yana baktıktan sonra içeri hamle yapar...

Göbek taşının üzerine çıkıp bağırarak, bazen de gülüp sallanarak durur...

Elbiselerini çıkarmaya başlayıp dans eder...

Garip sözcükler geveler...

EMİN – Kubus vatavat; vatavat...

Keyifli ve neşelidir.

Ansızın ayağı kayar ve göbek taşının hizasından boşluğa doğru yuvarlanır...

Bir kurna başına kadar kayar ve mermer kafasını çarpar... 'Tak' diye bir ses çıkar...

Kısa bir sessizlik ardından, kurnalardan akan su sessizliği bastırır...

Alnı yarılan Emin'den bir miktar kan akmaktadır.

Şuûrsuzdur.

27. İÇ/ AĞA HAMAMI, GÜN

Güneş çoktan doğmuş, yükselmiştir...

Emin kafasını tutarak uyanır...

(*Salâ...*)

Salâ seslerini duyar...

Hızla, ancak sendeleyerek ayaklanır ve hamamdan çıkar...

28. DIŞ/ CAMİ, GÜN

Cami çeşmelerinden akan damlalar...

Kalabalık içinde tabut ve arkada Şaduman'ın kucağında duran Muharrem kolayca seçilebilmekte...

(*Muharrem'in thılama sesi...*)

Muharrem'in iri mavi gözleri ve kireç gibi beyaz teni tezat hâlinde...

Sultan ve Şaduman'ın yüzleri de kireç gibi beyaz...

İkisi de gruptan biraz ayrı yürümekteler...

Grup üyelerinin yüzleriye siyaha kesik...

29. DIŞ/ MEZARLIK, GÜN

Çok ince bir yağmur çiselemekte.

(Muharrem ihılamakta...)

Şaduman; Ahmet ve Ayşe'nin arasında...

İnayet, Şaduman'ın iki yanındaki ve kucağındaki bu üçlü çocuk grubuna garip ve acı şekilde bakar...

Birden, ilk kez orada, Muharrem'in dev mavi gözlerini fark eder...

İnayet gergin ve çok sert biçimde etrafına bakınır
ve tekrar Muharrem'e bakar,
ardından hızla yüzünü çevirir...

O sırada Ahmet ve Ayşe de Şaduman'ın yanından uzaklaşırlar...

İnayet gözleriyle onları tâkip etmektedir...

İNAYET – Yââ sin... Yââ sin. *(başını iki yana sallayarak)*

Raziye bir ölü gibi iki koluna girilerek taşınmakta...

Gözleri, âdeta göz yuvarları dışında...

Üzüntüden ziyade,

kafasını bir deli gibi iki yana sallamakta...

Emin, mezarlardan birinin başında, elindeki çakıyı taşlara sürterek oynamakta...

Mezara toprak atılır...

Toprak... Toprak...

Ali Rıza Bey,

bir kaç kürek toprak

attıktan sonra;

Şaduman'ın yanına gidip Muharrem'i kucaklamaya çalışır...

Tam bu sırada Muharrem'i mezarın yanına düşürür...

ALİ RIZA – Hay Allah! (*telaşla*)

ŞADUMAN – Hiyyy!

Muharrem düşer düşmez önce ıhılamasını güçlendirir, ardından da ağlar...

İnayet o sıra toprak atmaktadır ve hiddetlenip çocuğun üzerine de bir parça fırlatır...

ALİ RIZA – (*bağırarak*) NAPIYORSUN İNAYET?

İNAYET – BU UĞURSUZ YÜZÜNDEN OLDU...

BU YÜZDEN OLDU... ALIN BUNUUU; OĞLUMU

VERİİN...

(*ağlayıp başını iki yana sallayarak*) Yââ sin, yââ

siinnn!

Gökte hafif bir gürültü ve hareketlenme olur...

İnayet kafasını hafif, sağa eğerek ve kafasının sağını tutarak yere sendeler... Kesik kesik nefes almaktadır...

30. İÇ/ KONAK, GÜN

Konak girişinde onlarca çift ayakkabı var...

Her renkten kadın, erkek ve çocuk ayakkabıları.

Tencerelerle yemekler pişmekte...

Yemekler servis edilmekte...

(Her tarafta insan sesleri...)

Şaduman etrafı kolaçan etmekte; çekip çevirmekte...

SADUMAN – Buyurun bir şeyler yiyin... *(kalabalığa)*

Yemekten sıkışık bir kalabalık kalkar...

Sıkışık bir yenisi daha oturur...

Kadınlar ve erkekler ayrı odadalar. Evde aşırı bir gürültü ve hareket var...

31. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GECE

(Muharrem ihılamakta...)

Raziye gürültü sesleriyle gözlerini açar...

Doğrulup pencereye doğru baktığında Muharrem'i görür...

Onun yanına gider ve Muharrem'in üzerinde durduğu masanın gözünden bir ayna çıkartır...

Aynaya bakar...

Kendi-görüntüsü oluşmaz... Kaşlarını çatar. Daha büyük bir acıyla aynaya bakmayı sürdürür.

Dışardan gelen gürültüye cama yönelir...

Dışarı baktığında evden çıkmakta olan birilerini görür.

Yatağına geri döner...

Yorganını üstüne çeker...

Şaduman gelir...

İçeri bir tepsi sokmaktadır...

Raziye'ye bakar.

Şaşırarak bir daha...

ŞADUMAN – Bir şey istiyo musun? (*sâkince*)

Raziye onu duymaz bile...

Muharrem'in ihılamasına da kayıtsızdır, sanki onu duymamaktadır...

Şaduman odadan çıkar...

Raziye'nin dudakları kurumuştur.

Oturmakta olduğu yataktan yine bir robot gibi kalkar ve gözlerini bebeğe yöneltmekten kaçınarak onu kavrar.

Ardından onu parçalarcasına soyar.

Kendi elbisesinin önünü yırtarak birkaç hamleyle sol göğsünü dışarı fırlatır ve iki eliyle onu sıkır...

Kıpkırmızı olana dek...

Artık morarmış hâle gelen göğüs ucundan bir damla süt çıkar ve Muharrem'in ağzına doğru düşer...

Ama isabet etmez...

Muharrem'i, olduğu yerden, ansızın süratle alıp yatağa fırlatır.

Kafası yatağın üzerine denk gelmiştir. Muharrem bağırarak ağlamaya başlar...

Raziye onun üstüne yürür.

Bembeyaz elleriyle Muharrem'in minik ağzını ve burnunu kapar ve bastırır.

Muharrem kıvrınmaktadır.

Raziye bir süre daha ellerini bastırdıktan sonra birden ellerini çeker...

Muharrem hırıltılı bir nefes alır ve tekrar daha kısık bir ses ve hırıltıyla ağlamaya başlar...

Raziye cama doğru
hızla koşarak kendini
boşluğa bırakır...

Aşağı düştüğü anda Muharrem susmuştur...

Yağmur borusundan sızan su damlaları Raziye'nin kafasına çarpmaktadır...

Emin, dışarıda bu atlayışı görür...
Kafası garip bir şekilde titremektedir...

32. DIŞ/ MEZARLIK, GÜN

Güçlü bir yağmur yağmakta...
Hava koyu ve kapalı...
Raziye'nin mezarı hızla doldurulmakta...

Mezarlıkta aile ve hamamım mevcut iki görevlisinden başka kimse yok...
Ebubekir mezarın içinden çıkmakta...

Ali Rıza, şaşırırcasına gözlerini dikerek, Muharrem'in susmuş hâline bakmakta...
Bu kez kendi ağlamakta...

İnayet inanılmaz bir düşmanlıkla
Ali Rıza'nın kucağındaki Muharrem'e bakıyor...

Birden yere eğilerek eline bir avuç toprak alıp,
kolunu yerden yukarı doğru kaldırırken Muharrem'in kafasına doğru
sertçe atıyor.
Toprak isâbet etmiyor...

Ali Rıza birden İnayet'e döner:

İNAYET – BIRAK O İBLİSİ TOPRAĞA ALİ

RIZAAA!

(ağlayarak) BIRAK ONU DA TOPRAĞA...

O DA GİTSİN...

GİTMELİİİ...

Gergin ve donuk biçimde etrafına bakınıp çocuğu kollarıyla daha da güçlü sarıp arkasını döner Ali Rıza...

Fırtına azar ve birden gök gürler...

Ali Rıza arkasını döndüğünde Emin'i görür...

İnayet ağlamayıp bağırmanı sürdürmektedir...

ALİ RIZA – Eminnn! (alçak, sesi kısıkça, ağzının içinde)

Emin arkasını döner ve hızla koşar...

Yağmur...

33. İÇ/ AĞA HAMAMI, GECE

Emin; sırlıklam... Yine çakıyla kapıyı açıp hamama girer.

Titremekte, garip sesler çıkararak bağırılmaktadır...

EMİN – (yavaş) Vuklu kalbe.

(hızla) Vukulukab–vukulukab vuklukabl...

(yavaş) Vukk.

Gök,

Emin'in kaçıyla

daha da azar...

Hamamı sarsar...

Emin kurnalardan birine doğru yönelir...

Bir an derin bir sessizlik olur...

Ansızın bir yıldırım düşerek tavandaki göz-camlardan birini kırar
ve bir parça cam Emin'in kafasına düşer.

Yara alır Emin ve yere yığılır; ardından karanlığın içindeki bir kurnaya doğru sürünerek kanayan
kafasını suyla yur...

EMİN – Vuklukabl, vukukabl... (*çok yavaşça,
sayıklayarak*)

Kırılan diğer küçük parçalar da tavandan düşmekte...

34. İÇ/ KONAK MUTFAK ve KORİDOR, GÜN (6 ay sonra)

Sultan, dudaklarının sağ tarafıyla ılık öttürmeye çabalamakta...

Mutfaktan çıkar, merdivenleri katedip, üst kata çıkar

ve koridorda ilerlemeye başlar...

Muharrem'in odasına bir koca tencere mama taşımaktadır...

35. İÇ/ KONAK ARKA BAHÇE, GÜN

Büyükçe bir arka bahçe.

Bahçenin kenarında yan yana durmakta olan kömürlük ve kümes;
ortasındaysa güllerin yanında bulunan

kırmızı renkte bir su tulumbası.

Hatice belli ki tulumbadan doldurduğu suyla ilerliyor...

Bahçenin bir diğer kenarındaki gülleri sular...

Hem onun hem de İnyet'in suratları asık.

İnyet, bazı çiçekleri yok edercesine kesmekte...

Konağın kapısı çalınır...

36. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Sultan

kapıya koşar...

Muharrem odanın ortasındaki masanın üzerindedir;
eski, oyma beşiğinde...

Beşik, oda camına diktir...

37. İÇ/ KONAK, GÜN

İnyet dışardan birilerinin geldiğini duyunca arka kapıdan köşke girer...

Muharrem'in odasına doğru ilerler...

Odaya girer...

Korkak adımlarla Muharrem'e yanaşır...

Onu inceler...

Birden Muharrem'in ağzını açar ve alt çenesinde çıkmış olan kesici dişlerini görür...

Şaşkın bir yüzle ona bakarken, Muharrem ansızın ağlamaya başlar...

İNAYET – Suss... (*telaşla*)

Muharrem durmayınca
ve de dışarıdan tıkırtı gelince,
İnayet odadan kaçarak çıkar...
Elinde bahçe makası vardır...

Bebeğin ağladığını duyan Sultan da
koşarak odaya gelir...

Sultan gelince Muharrem susar...

Bebeğin dişlerini görür o da...

SULTAN – Hımmm... Sein ondan ateşin vaaadı.
(*başını yukarı aşağı sallar*)

38. DIŞ/ PAZAR YERİ, GÜN

Şaduman Ebubekir'le pazarda... Etraf çok kalabalık değil. Gergince yürümeleler ve tartışmaktalar...

EBUBEKİR – (*öfkeyle*) NE DİYOSUN
ANLAMİYORUM?

Birden Emin görünür...

Çakıcının yakınında bir duvar dibinde oturmaktadır...

EBUBEKİR – EMİNNN...

HAMAMA GİT!

Emin yerinden usulca kalkarak ilerler...

SADUMAN – Ebubekir annen çok kötü davranıyor.

Hepimize!

Çocuklara bile uzağım... Bana anne demiyorlar...

Onları etkiliyor; Bey Baba'yı takmıyor...

Hareketleri garip; pazardan da acayip şeyler istedi!

EBUBEKİR – Saçmalıyorsun Şaduman! BÖYLE
ŞEYLER DUYMAK İSTEMİYORUM!
GİDİYORUM BEN!

SADUMAN – (*sertçe ve hareketlenerek*) Ben de
geliyorum!

Bey Baba'yla dönücem!

(*başını öne eğip naz ederek*) Şunları tut...

39. DIŞ/ KONAK YAKINI SOKAK, GÜN

Şaduman Ali Rıza'yla beraber konağa doğru yürümekte...

40. İÇ/ KONAK MUTFAK, GÜN

İnayet topladığı gülleri deriyor...

Dikenlerini bıçakla kazıyor...

Yüzü neredeyse kapkara...

Rahatsızlık belirtisiyle kafasını sağa eğiyor...

41. İÇ/ KONAK KAPI GİRİŞİ, GÜN

Konaktan içeri Şaduman ve Ali Rıza girer...

42. İC/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Gürültü duyan İneyet de oda kapısına yönelir...

Şaduman, pazarda ne kadar nazâr boncuğu varsa toplamıştır.

İneyet'i gördüğü an hepsini bir torba içinde ona uzatır...

İNAYET – Daha fazla bulamadın mı?

Şaduman başını öne eğer...

O sırada İneyet

boncukları alıp odaya

asmaya başlar...

Muharrem'in gözlerinin rengindedir boncuklar...

ALİ RIZA – Neden bunlar alındı?

İneyet aldirmeden kâğıtlara yazdığı bazı âyetleri asmaya başlar...

İNAYET – (*sertçe*) Karışma!

Dişleri çıkmış bugün iblisin! (aldırmama ve öfkeyle ve başka yöne bakarak)

Evde cefa var...

Ali Rıza ve Şaduman yüzlerinde gülcüklerle koşmaya başlarlar...

İneyet arkalarından merak ve öfkeyle bakar...

Sonra hızla gül dikenlerini sütle ezip

üstüne duâ okur...

Elindeki dikenleri sıkır

ve eli kanar...

İNAYET (*sitemle fısıldayarak*) Gitmeyin o odaya,
o uğursuza gitmeyin...
Gitme Ali Rıza!

43. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GÜN

Ali Rıza odaya girer.

Ardından da Şaduman.

Ali Rıza çocuğu kucağına alıp sever ve elini damağına götürür... Çocuk Ali Rıza'nın parmağını ısırır...

ŞADUMAN – Bey Baba artık adını da koysak?

ALİ RIZA – (*biraz düşünerek*) Muharrem ayındayız.

Adını...

Muharrem olsun...

Şaduman gülümser...

ŞADUMAN – Çocuğa duzlama da yapmak lazım Bey Baba.

Şanssız doğdu. Bari duzlaması güzel olsun!

Ali Rıza başını sallar...

ALİ RIZA – Pazara tekrar git kızım! Bir şeyler al...

Renkli elbise meselâ...

Sultan da yemek kaynatsın.

Ali Rıza Şaduman'a para uzatır...

44. İÇ/ MUTFAK, GECE

Sultan buğday kaynatır...

İçine ceviz,
şeker,
nohut ve
kuru fasulye atar...

Ağır ağır karıştırır...

Keyiflidir; bir şeyler mırıldanmaktadır...

45. İÇ/ KONAK KORİDOR, GÜN

Raziye ellerindekilerle çarşıdan dönmüştür...

Muharrem'in odasına yönelir...

46. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GECE

Ali Rıza Muharrem'le oynamaktadır...

Şaduman, arkasından da Sultan gelir...

Aştan hepsi yer...

Ardından Şaduman aldığı renkli elbiseyi, Sultan'la beraber Muharrem'e giydirir...

SULTAN – Dişi ilk ben göödüm Şaduman.

Elbise parasını ben veecem.

ŞADUMAN – Peki... *(bir süre gülererek)*

Sultan ve Şaduman yere tarak,

kâğıt,

kalem gibi

bazı malzemeler koyar...

Muharrem'i de yere koyarlar...

Muharrem biraz bekler...

SULTAN – Sence hangisini alacak?

ŞADUMAN – (*düşünerek*) Kağıt...

Ali Rıza kahkahâ atar...

Muharrem biraz bekler... İlerler...

Sonra uzanıp, hepsinin şaşkın bakışları arasında; yerde tesadüfen duran ve tepetaklak bulunan su tasını eline alır...

Hepsi birden kahkahâlarla gülerler...

47. İÇ/ KONAK KORİDOR, GECE

İnayet anahtar deliğinden bakmakta...

İNAYET – (*fısıltıyla*) İblis!

İblisss, susuz kal iblisss!

48. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI KORİDOR SONU ODA, GECE

ALİ RIZA – Yoruldum ben çocuklar,

çekileyim artık. (*gülmeye devam ederek*)

49. İÇ/ KONAK KORİDOR, GECE

İnayet Ali Rıza'nın kapıdan çıkacağını görüp kaçar...

50. İÇ/ KONAK GİRİŞ MERDİVEN BAŞI, GECE

Ali Rıza odadan çıkar.

Koridorda ilerlerken ikinci kat merdivenin başında Hatice'yi görür...

Hatice başı öne doğru eğik öylece oturmakta...

Ali Rıza gülümser...

Alt kattaki mutfağa yönelir.

51. İÇ/ KONAK MUTFAK, GECE

Bir tepsiye yemek koyar.

Su koyar...

Geri dönerek Hatice'ye uzatır...

Yüzüyle mimik yapıp başını sallar...

Ama hiç konuşmaz...

Hatice yemeği alarak kaçar...

Ali Rıza arkasından bakıp;

yüzünü buruşturur...

52. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK SAĞ ODA, GECE

İnayet yatakta Ali Rıza'yı beklemekte; uyumamaktadır...

Ali Rıza kapıdan girince yatakta bekleyen İnayet'i görür...

İNAYET – Çocuğa değdin;
di mi?

ALİ RIZA – Yorma İnayet beni. Lütfen yorma.

İnayet kalkarak Ali Rıza'nın ayaklarına kapanır...

İNAYET – N'oolur Ali Rıza,
n'oolur uzak dur ondan!
Zarar gelecek! (*hislenerek ve titreyerek*)

ALİ RIZA – (*sertçe*) İnayet yapma böyle şeyler,
üzülüyorum...
Niye onunla ilgileniyorsun? Böyle değildin sen,
bu ur seni çok değiştirdi...

İnayet geri çekilip somurtur...

Yastık ve bir de bulduğu bir örtüyü alarak odadan çıkar...

İNAYET – Seni de değiştirsin o zaman... (*arkasına
bakmadan; yüzü gergin*)

Ali Rıza gözleriyle onu tâkip etmektedir.

ALİ RIZA – Git bakalım, sen bilirsin...

53. İC/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GECE

İnayet somurtarak salondaki bir sedire uzanır...

Gözleri yarı açık uyumaya çalışır...

54. İÇ/ KONAK KORİDOR, GECE

Emin gece yarısına doğru eve gelir...

Merdiven basamaklarını sessizce adımlayarak üst kata çıkar...

55. İÇ/ KONAK ÜST KAT İLK ODA, GECE

Kapı deliğinden Hatice'nin odasına bakar...

(uhh, uhh, ...)

Hatice sandalyeye oturmuş; eliyle kendini tatmin etmektedir... Bir eliyle de burnunu tutmaktadır...

Çıplaktır, saçları dağınık ve öne doğru atılı...

Emin sendeleyip ona daha net şekilde bakmaya çalışır...

Eli organındadır artık; Emin'in...

HATİCE – İmihhh...

İmihhhhhh! *(inleyip titreyerek yere kapaklanır...)*

Emin tam bu anda elini organından çekerek arkasını dönüp kaçar...

56. İÇ/ AĞA HAMAMI, GÜN

Buhar... Su sızılı derzler...

Ali Rıza gezinirken denk geldiği kurnanın birinde; yarı çıplak Emin'i görür...

Emin; garip, histerik bir şekilde hiç durmadan kurnada su dökünmektedir...

ALİ RIZA – N' AAAPİYOSUN EMİNİN?

Ali Rıza'yı görünce birden panikleyen Emin; yarı çıplak, holden dışarı yönelir...

EMİN – Uba...

Ubab; ba...

Ali Rıza hareket etmeye çalışır ama;
elini hafifçe kalbine götürerek sendeler...

ALİ RIZA – EBUBEKİR NERDESİNİN?

(fısıldayarak ama panikle)

Ali Rıza fenalaşıp duvara yaslanır.

57. İÇ/ KONAK KORİDOR, GÜN

İnayet süte batırdığı diken ezmesini koridorlara sepmektedir...

Ardından elindeki cevşeni giriş kapısının ardındaki paspasın altına koyar...

Sultan, tam bu sırada onu görür ama ses etmez...

İnayet yere eğilmişken birden büyük bir gürültü ve zorlamayla giriş kapısı açılır...

İnayet aldığı darbeye yere düşer...

Ebubekir ve bir kişi daha Ali Rıza'yı taşıyarak eve getirmiş ve içeri girmişlerdir.

İNAYET – N'OLDU? *(yerde; panik içinde)*

EBUBEKİR – Babam fenalaştı... Birden olmuş...

Ebubekir'in gözleri kapalı; yüzü düşmüş...

58. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Ali Rıza yatırılır...

Şaduman odaya gelir; Sultan da orada...

SADUMAN – N'oldu Bey Baba'ya? (*panik içinde*)

Odada bir galeyan vardır...

Ali Rıza birden gözlerini aralar...

ALİ RIZA – (*zorlanarak*) İyiyim iyiyim,

bir şeyim yok...

Bana;

bana;

Muharrem'i getirin.

Sultan Muharrem'i taşıırken; İnayet gözlerini yanlara kaçırıp odadan kaçarak çıkar...

Şaduman Muharrem'i Ali Rıza'nın koynuna sürer...

Ali Rıza ve Muharrem birlikte uykuya dalarlar...

59. İÇ/ KONAK ÜST KAT BANYO, GÜN

Hatice üst kat lavaboda kusmaktadır...

Karnını tutar...

Musluktan su içer ve

odasına kadar zar zor yürüyerek kendini yatağına atar...

Bakışları kaymıştır...

60. İC/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

Ali Rıza bir süre sonra uyanır...

Muharrem'i alıp dışarı çıkarken;

namazını bitirmiş ve tespih çekmekte olan İnayet onu görür:

İNAYET – N'apıyorsun Ali Rıza,
daha yeni fenalaştın! (*sinirli*)

ALİ RIZA – Bahçeye çıkıyorum
hava alıcım...

İnayet başını öne eğerken,
Muharrem'e dik dik bakar...

61. DIŞ/ KONAK ARKA BAHÇE, GÜN

Ali Rıza direnç kazanmış gibi görünmektedir.
Kucağında Muharrem vardır...

Onu bir tahta sandalyeye oturtur...

Ardından su tulumbasına yönelir...

Tulumbayı çektikçe

ve tulumbadan su geldikçe
fenalaşır;

ardından da kalbini tutarak yere yığılır...

Gözleri, Muharrem'e denk gelir...

MUHARREM – (*iniltiyle*) Muharrem...

Hoşça kal!

Rüya gibi yaşa...

Ali Rıza ölür.

Toprağın üstünde yığılıdır...

Muharrem yakınındadır...

İnayet ve Şaduman o sıra dışarı yönelmiştir...

İnayet Ali Rıza'yı yerde görür...

İNAYET – (*bağırarak*) İBLİSSSSSS!

Hızla koşup Muharrem'in bulunduğu sandalyeye tekme atar...

Ardından yerde tekme atmaya çalışır ama ayağı tulumbaya çarpar...

Şaduman gelip Muharrem'i güçlükle kurtarır İnayet'in ayağından...

İnayet bağırarak ağlamaktadır...

İNAYET – Demiştim size. DEMİŞTİM SİZE...!

62. DIŞ/ MEZARLIK, GÜN

Ali Rıza'nın mezarı başındadır İnayet ve mezar taşına sarılıdır...

İki torunu da, iki yanındadır...

Ardından yan mezara bir an için gözü ilişir...

Mezar toprağına bakmaktadır... Mezar taşında 'Emin Nafi Koçalan' yazmaktadır...

Bir an daha bakarak oradan bir avuç toprak alır ve bir beze sarar...
Sonra etrafına göz gezdirip yüzünü yine Ali Rıza'nın mezarına çevirir...

Toprak küreklenmektedir mezara...

63. İÇ/ KONAK KAPI İÇ GİRİŞ, GÜN

İnayet mezardan aldığı toprağı giriş kapısının arkasına bir torba içinde asar.

Toprağı bir süre o bakar...

Bir kere kapiya çarptırır... Torba havalanıp geri çarpar...

Ardından paspas altındaki cevşeni çıkarıp atar...

İNAYET – (*sertçe bağırarak*) ŞADUMANNN!

Şaduman gelir.

İNAYET – Sultan'la çocuğı yukarı kata taşı...
Salonu da yatak odası yap!

Bir deee:

evin her yerine boncuk koycaz...

Şaduman şaşkınlık içinde İnayet'e bakar...

İNAYET – Peki...

Başını eğip üzgünce gider...

64. İÇ/ KONAK ÜST KAT SON ODA, GÜN

Sultan ve Muharrem
eşyalarıyla beraber
üst kata çıkar...

Kapıya asma kilit takılır...

65. İÇ/ KORİDOR, GÜN

Şaduman

üst kat merdiveninin kalaslarını ikiler...

66. İÇ/ KONAK ÜST KAT SON ODA, GÜN

Yorgun hâldeki Şaduman ve Sultan,

odada ki yeşil kapaklı banyo dolabını kullanarak Muharrem'i yıkamaktadır...

Ardından da havluya sarıp güneşe tutarlar onu

ve saçlarını tararlar...

67. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GÜN

(Oyun sesleri...)

İnayet yeni ve pislik içindeki odasında; torunlarıyladır... Şimdiye dek salon olarak kullanılan bu yer; uzun zamandır temizlenmemiştir...

İnayet'in yüzü zayıflamış, iyice sıskaşmıştır...

Âdeta bir robot gibi kollarını hareketlendirerek yün eğirmektedir...

Torunları yan tarafında garip bir biçimde oyun oynamaktadır...

Ahmet gözü kapalı duvara dayalıdır...

Ayşe "Sobek!" diyerek Ahmet'in sırtına atlar.

İnayet garip anlaşılmaz mırıltılar etmektedir "sobek" sesini duydukça:

İNAYET – Nasirün nasi nast... Nasi nastsssss...

Şaduman olanları görmüştür kapı aralığından,

başını öne eğip üzgünce ilerler...

68. İC/ KONAK MUTFAK, GECE

Küçük, ahşap dolaplarla kaplı bir mutfak...

Şaduman, Sultan, Ebubekir, Emin,
İnayet ve torunları yemek yemekte...

Kimse konuşmaz...

İNAYET – *(hızla ayağa kalkıp elindeki kaşığı fırlatarak)* Bu yemekte zehir var!

EBUBEKİR – Zehir mi? *(şaşıracak)*

İNAYET – Evet var!

Ebubekir Şaduman'a bakar...

İNAYET – Bunlar bir daha yemek yapmayacaklar!
(öfkeyle)

Sultan ve Şaduman kaçarak mutfaktan çıkarlar...

İnayet kalkar ve ekmekle reçel çıkarır...

Ebubekir acı içinde annesine bakmaktadır...

İnayet masaya koyar elindekileri

ve herkes de yemeye başlar...

İnayet birden Emin'e dönüp:

İNAYET – Şu kadarı da Hatice'ye götür!

EMİN – Ebe;
bü-pe...

İnayet, Ebubekir'e yönelerek:

İNAYET – Yapmıycak onlar yemek!
Dün kan kustum yemekteyken!

EBUBEKİR – Peki anne! (*üzgünce başını öne eğer*)

Emin birden kalkar ve tepsiyi alıp sağa sola sallanarak yukarı çıkar.

Ancak birden merdiven başında durup alt kata yönelir.

69. İÇ/ KONAK MAHZEN, GECE

Loş ve karanlık. Emin yemeği almıştır ancak mahzende siner...

Sinerken de uyuya kalır...

Yağmur sesiyle de uyanır...

Bir an şaşkınlık geçirdikten sonra çakısını masaya saplayıp,

ardından tekrar masadan alıp

hızla yukarı çıkar...

70. İÇ/ KONAK ÜST KAT SON ODA, GECE

Şaduman ve Sultan koltuklara oturmuş aynı yöne sabit şekilde bakıyorlar...

İkisi de ağlamaklı...

Sultan birden ayağa kalkar:

SULTAN – (*dudaklarını iyice kemirerek*) Olmuo
Şaduman,
dayanamıyorum,
bu eve neler oluyo böyle?

Şaduman ayağa kalkarak Sultan'a sarılır...

ŞADUMAN – Hayat yok bize burda...

Muharrem'i üstünü örtüp odadan çıkarlar...

Muharrem uyumamaktadır... Gözleri açıktır...

Şıplayan bir tavan akıntısı...

71. İC/ KONAK ÜST KAT, GECE

Emin yemeği alıp üst kata yönelir...

Merdivenlerden çıkarken yemek tepsisi ve içindeki bardak, çıkırdar...

Şaduman ve Sultan'ın geldiğini görünceyse saklanır Emin...

Onlar geçtikte sonra karanlık içinde hiç görünmeden bir ses olarak ilerler...

Çakıyla Hatice'nin odasının kapısını açar; yemeği kapının önüne koyar...

72. İC/ KONAK ÜST KAT İLK ODA, GECE

Odaya girer...

Hatice'nin yatağına yaklaşır...

Hatice yüzüstü uzanmıştır...

Emin onu ellemeye başlar...

Hatice tepki vermez...

Ardından soymaya başlar...

Hatice tepki vermez...

Hatice hiç kıpırdamaz ve Emin,

sırtının üstüne çıkar...

(Dipten gelen nefes sesleri...)

Bu

şekilde

onunla

birleşir...

Emin birden durur...

Hemen hiç ses çıkmamıştır...

Emin boşaldıktan sonra tam kalkarken

somya gıcırdaş...

73. İ/ KONAK ÜST KAT SON ODA, GECE

Muharrem'in gözleri açıktır ve
yan odadan gelen gıcırdamayı duyar...

74. İÇ/ KONAK ÜST KAT İLK ODA, GECE

Emin tam yataktan ayrılırken Hatice arkasını dönüp, belli ki Emin'in penisini tutar...

Bir an bakışırlar...

Emin aldığı hızla hareketine devam eder ve kapıya yönelir...
Odadan çıkmaya çalışırken kapı önündeki yemek tepsisine basar...

Çıkan gürültüden irkilerek hızla koşmaya başlar.

Konaktan dışarı çıkar...

Bu sırada Sultan onu görür.

75. İÇ/ AĞA HAMAMI, GÜN

Emin nefes nefesidir...

İçeri hızla girerken 'el yapımı cam' bölmeyi fark etmez...

Kırılan koca bir cam parçası, üstüne düşer...

Kolu zedelenir...

Emin'in sağ kolu kanlar içinde...

76. DIŞ/ KONAK YAKINI SOKAK, GÜN (6 ay sonra)

Kapı önüne çıkan İneyet, çocukları görür...

Hem İneyet hem de çocuklar, inanılmaz derecede pis kıyafetler içindeler...

Ahmet ve Ayşe'nin

yanlarına gidip onlara sorar:

İNAYET – Anne nerde?

AHMET ve AYŞE – Odada!

İNAYET – Sultan nerde?

AHMET ve AYŞE – Odada!

İNAYET – İblis nerde? (*yavaşça ama sert*)

AHMET ve AYŞE – Odada!

İNAYET – Oda nerde?

AHMET ve AYŞE – Odada! (*hafifçe*)

İNAYET – (*hızlıca ve sert*) ODA NERDEEEE?

AHMET ve AYŞE –ODADAAA! (*hızla ve sertçe*)

Etrafta gezen gri renkteki bir kediyi görür ansızın İnayet...

İNAYET – Yakalasanıza şu kediyi...

İblisin arkadaşı o!

Konuşmaya başladı iblis...

Duyurorummm...

Hadi gidin...

Ahmet ve Ayşe kedinin peşine düşerler...

77. DİŞ/ SOKAK, GÜN

Ebubekir ve Emin dışarıda yürümektedir...

Emin'in, sağ kolu yukarı doğru katlı, el bileği de aşağı doğru sarkıktır.
Sağ kol sinirleri çalışmamaktadır...

Birden Şaduman ve Sultan'a rastlarlar, Muharrem de kucaklarındadır...

EBUBEKİR – Nereye gidiyorsunuz?

ŞADUMAN – Bey Baba'nın mezarına...

EBUBEKİR – *(bir müddet baktıktan sonra)*
Geç kalmayın!

Sultan ve Şaduman uzaklaşır...

78. DIŞ/ MEZARLIK, GÜN

Sultan ve Şaduman, Ali Rıza'nın mezarı başındalar...

Muharrem yüzünü baba ve annesinin mezarına doğru çevirmiştir...

ŞADUMAN – Bey Baba dayanamıyoruz artık!
Duy bizi...
Her şey çok kötü bizim için. *(hüzünle bakarak)*

Güneş batmaktadır...

MUHARREM – Ka-ac! Ka-ac! *(kendi kendine fısıldayarak)*

Şaduman Sultan'la beraber mezardan bir tutam toprak alıp bakınır...

Ardından mezara su dökerlerken;

Şaduman toprağa konuşarak;

ŞADUMAN – Bey Baba,

çok garip şeyler oluyor...
Dayanamıyoruz... (ağlamaklı)

Oradan geçmekte olan yaşlı ve çirkin bir kadın görünür...

KADIN – Ölümü unutanı;
Ölüm; unutmamaaz. (gülerek ve Muharrem'e bakarak)

Şaduman ve Sultan birbirlerine bakarak ayağa kalkarlar;

önce mezardan;

ardından da kadının yanından hızla uzaklaşırlar...

79. DIŞ/ SOKAK, GECE

Akşam karanlığı...

SADUMAN – Sultan çocuklarım için
endişeleniyorum,
ama artık umut yok onlardan!

Sanki;
sanki ben değil İnyet'tenler...

Onları da alırsak bizi ele verecekler...

SULTAN – Bilmiom Şaduman.
Onları kurtarmaya kalırsak yok olcaz...

Önce biz kuutulmalıız...

Di
mi?

ŞADUMAN – Haklısın;

haklı... (*ağlayarak*)

80. İÇ/ KONAK GİRİŞ ve KORİDOR, GECE

Şaduman ve Sultan konaktan içeri girmekteler...

Hatice karnında bir bebekle, çırılçıplak, üst kattan aşağı iner...

Çıglıklarıyla evi inletir...

Şaduman, Hatice'nin karnındaki dev şişliğe bakmaktadır...

İnayet ve Emin de koşarak gelir...

Herkes donmuştur...

Çıt çıkmaz...

Kimse kıpırdayamaz...

Suyu dökülür Hatice'nin... İnanılmaz biçimde bağırılmaktadır...

Kimse konuşamaz...

Herkes olanlara bakakalır...

Sultan, Hatice'nin koluna girerek onu yan odaya çeker...

81. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI ORTA ODA, GECE

Şaduman su yetiştirmiştir...

(*Hatice'nin bağırma ve ağlama sesleri...*)

Sultan kapı arkasında ve yerde; Hatice'nin ıkınarak itmekte olduğu bebeği çekiyor...

Çocuk sesi duyulana kadar kapı dışarısındakilerden çıt çıkmıyor...

Ses geldiği anda İnayet içeri girerek,

bebeğin henüz kordonunu kesmekte olan Sultan'a aldırış etmeden onu kapıp alıyor...

Sultan İnayet'e bakakalmakta...

İnayet odadan çıkıyor...

Şaduman ve Sultan önce birbirlerine bakıyor, ardından yarı çıplak hâldeki Hatice'yi sarıp odada bulunan yatağa doğru sürüklüyor... Yer kan kaplı...

İNAYET – Emin gel benimle...

İnayet ve Emin bebeği alıp arka bahçeye çıkarlar...

82. DIŞ/ KONAK ARKA BAHÇE, GECE

Emin aksayarak yürümektedir...

İnayet bebeği yere koyar ve ayağıyla üstüne basar...

Bebek bağırılmaktadır...

Emin sol eline aldığı küreği, bebeğin kafasına indirir...

Ardından karanlık sokakta beraberce kaybolurlar...

83. İÇ/ KONAK GİRİŞ, GECE

Emin ve İnayet eve dönmüştür...

İçeri önce İnayet girer...

Şaduman çıldırmıştır...

ŞADUMAN – BEBEK NERDE? (*ağlayarak*)

Ne yaptınız ona?

Üstü topraklı Emin içeri girer...

Şaduman dehşet içinde İnyet'e bakar...

ŞADUMAN – KATİLLEER! (*ağlayarak*)

İnyet Şaduman'a aldırılmaz...

İNAYET – Hatice nerde?

84. İC/ KONAK ÜST KAT SON ODA, GECE

O arada Hatice Muharrem'in odasına çıkmıştır... Karanlık... Hatice sanrımıştır:

SANRI

Muharrem ellerini bir kere çırpıp “Annen seni niye dövdü?” der ve güler...

Ardından gri renkli, gözleri yeşil ve iri bir kedi; yere atlayıp yürümeye başlar...

SANRI SONU

Hışımlla kaçan Hatice alt kata iner...

85. İC/ KONAK GİRİŞ, GECE

Ve koşarak İnyet'e sarılır...

Titremektedir... İnyet ona şaşkınlıkla bakar...

Şaduman ve Sultan da ağızları açık biçimde olana bakarlar...

Bir an sonra Hatice sarılmayı bırakır... Titremektedir...

Şaduman ve Sultan üzgün biçimde oradan uzaklaşıp, hızla üst kata çıkar...

86. İÇ/ KONAK ÜST KAT, GECE

ŞADUMAN – Sultan sessiz ol!

Şaduman ve Sultan Muharrem'i de alarak sessizce alt kata iner...

87. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GECE

İnayet uyanır, ama yataktan kalkmaz...

88. İÇ/ KONAK ÜST KAT, GECE

Tıkırtılar gelir...

89. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GECE

İNAYET – Emin! Emin! (*sessizce*)

90. İÇ/ KONAK GİRİŞ, GECE

Merdivende ayak sesleri...

91. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GECE

İNAYET – EMİN! EMİN! (*yüksek sesle*)

92. İÇ/ KONAK KAPI İÇ GİRİŞ, GECE

Konağın kapısı açılır...

93. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI İLK ODA, GECE

İnayet kalkar;

odasından çıkar...

94. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI SON SOL ODA, GECE

Emin'i kaldırır.

İNAYET – Kalk Emin!

KALK! (*yüksek sesle*)

Emin hareket etmek istememektedir...

Korku içindedir... Gözlerini açmaz...

95. DIŞ/ SOKAK, GECE

Bahçeden sokağa açılan kapı gıcırda...

Sultan ve Şaduman kucakladıkları Muharrem'le beraber sabah karanlığında, sokaklarda kaybolur...

Yürürler...

Yürürler...

Yürürler...

Güneş doğmakta iken

bir çeşme başında dururlar...

SULTAN – Rabbenâ velâ tühemmilnâ mâ lâ tâkate

lenâ bih! (*hızla*)

Sultan başını tutarak suyu yavaş yavaş içer...

Tam suyu içerken hava aydınlanır...

96. İC/ KONAK, GECE

İnayet herkesi kaldırır...

İNAYET – Kalkın hamama gidiyoruz!

Kalkın!

Ahmet, Ayşe, Hatice ve Emin yataklarından kalkmaktadır...

97. İC/ AĞA HAMAMI, GECE

Emin, Hatice ve çocuklar hamama girdiklerinde Ebubekir'in yanından geçerler...

Ebubekir şaşırır ama tepki vermez...

İnayet herkesi soyup yıkamaya başlar...

İnayet ve diğer dördünün de gözlerinde mor halkalar vardır...

Ebubekir onları uzaktan süzmekte...

98. DIŞ/ SOKAK, GECE

Şaduman birden durur...

(Ezan okunmaktadır.)

Tam o sırada bir hamamın istinat duvarında “**NATIR ARANIYOR**” yazısını görür...

ŞADUMAN – Buldum!

Sultan, Şaduman'ın baktığı yöne bakar ve sonra da Şaduman'a.

SULTAN – Ama yapabili miyiz;

Şaduman?

99. İC/ HAMAM-I HAYRİYE, GÜN

Mermer ve aydınlık bir giriş...

Şaduman ve Sultan ince bir koridordan sonra bir kaç basamak daha aşağı inerler...

Tavandan ışıklar saçılmaktadır...

Hamam; ortası büyük havuzlu tipten...

Ansızın karşlarına 50'lerinde, dev cüsseli, kırmızı suratlı, kızıl saçlı bir kadın çıkar (**MELEK**). Melek, sandalyededir ve yüzü onlara dönüktür... 40'larında, ince ve orta boylu hamam görevlisiyse (**SUPHİ**), kalkmak hâlde beli doğrulu; Melek'in önündeki küçük masayı siliyordur... Sırtı Melek'e dönük... İkisi de gelenlere bakar...

SADUMAN – Selâmun aleyküm. Biz iş ilanınıza baktıydık...

Ama
işi bilmiyoruz!

Melek üçünü de şöyle bir bakar ve gözü bir süre Muharrem'e takılır...

SADUMAN – Çok ihtiyacımız var... (*başını öne eğerek*)

Sultan terlemiş yüzünü siler, bayılacak gibidir;

ağzını daha büyük bir hızla sürekli kemirir.

Melek onlara çok 'sıcak görünmek'te; sürekli gülmektedir...

MELEK – (*hızla*) Sâkin olun,
(*ağırca*) sâkin!
Hayır'ola dediklerin...

Bakalım mevlam n'eyleyecek... (*gülmseyip, başını hafifçe yana çevirerek*)

100. İÇ/ HAMAM-I HAYRİYE BÜRO, GÜN

Muşamba kaplı sandalyeler ve masa...

Muharrem masanın üzerinde...

MELEK – Gelin bakalım nefeslenin şöyle.

Bu oğlancık da ne güzelmiş...

Mavi gözlerine bakar Melek, Muharrem'in...

Onla ilgilenir, burnuna dokunur...

101. İÇ/ MUTFAK, GÜN

İnayet mutfak fırınında dev bir ateş yakar...

Bir takım kâğıtları, resimleri, eşyaları ateşe atar...

Büyümsü laflar etmektedir...

Hatice görünür...

İnayet'in yanına gelir ve başını dizlerine koyar...

İNAYET – Gittiler...

Gittiler işte.

İblisler gitti... (*hâince gülerek*)

Şömine iyice harlanır...

102. İÇ/ AĞA HAMAMI, GÜN

Ebubekir hamamda Emin'e rastlar...

Onu hâlvetlerden birine sokar...

EBUBEKİR – Demek haddini aştın artık ha?
Olup bitenleri bilmiyor muyum sanıyorsun?

Emin başını eğer...

Ebubekir bir yumruk atar... Emin yere düşer. Düşen Emin'in üzerine su dökmeye başlar
Ebubekir...

Onu bir yandan döverek bir yanda da yıkayarak benzetir...

Bir tekme atar bir su döker...

Bir yandan da Emin'in peştamalının altına doğru bakmaya çalışır...

Son tekmesini de oraya atar...

Ebubekir Emin'i bir odaya götürüp

kurular,

saçlarını yana doğru tarar;

temiz giysiler uzatır...

103. İÇ/ HAMAM-I HAYRİYE, GÜN

Suphi; Sultan, Şaduman ve Muharrem'i, yerleştirmek için bir odaya sokar...

Sultan ve Şaduman odaya henüz girmişken;

Suphi önce bir somya,

ardından iki tane yer yatağı ve

son olarak da eski bir kilim getirir...

Tam bu sırada Melek gelir yanlarına...

MELEK – Hımmm...

Az, şeyle mutlu olmak...

az şey mi? (*gölerek*)

ŞADUMAN – Saolun Melek Hanım.

Ne kadar iyisiniz. (*mahcup*)

Muharrem pencereye bakmaktadır...

104. DIŞ/ KONAK ARKA BAHÇE KÖMÜRLÜK ve KÜMES, GÜN

Zaten pis olan bir elmayı, bir de yere düşürür Ahmet...

Ardından eline alıp sert bir ısırık alır...

Yanındaki Ayşe'ye sâkin bir ısırık...

İkisi de kir pas içindedir... Gözaltları mordur...

Kümesin etrafına tuğla ve kömür parçaları yığılıdır...

Ahmet onları kaldırmaya başlarken, kümesten garip sesler gelir...

Kapının önü açıldığında

Ahmet mandalı kaldırır...

Tıslayan kedinin dişleri parlar...

Kalın paslı çivilere bağlıdır kedinin kuyruğu...

AYŞE – Hâlâ ölmedi mi? (*gözlerini aç aça*)

AHMET – O zaman zehirli ciğer veririz. (*hâince*)

AYŞE – Sence şeytan mı o?

AHMET – Evet!

Cehennemden geldi!

Ahmet fermuarını açıp organını indirip kediye yaklaşır...

Kedi o yanaştıkça delirip atılır...

Ama yetişemez...

Parıldayan dişleri çok keskin...

Biraz daha ve

biraz daha aynı biçimde yanaşır Ahmet.

AYŞE – Bugün de ben işiiyim... (*gözlerini aç aça*)

AHMET – HAYIR OLMAZ!

Ahmet kedinin yüzüne, gözüne ve

ağızına işer...

Hayvan acayip ve garip sesler çıkarır...

Ardından gülererek kapıyı kapatırlar...

Tuğlaları yığarlar...

Emin geçer yakınlarından ama;

Emin sanki onları görememektedir...

Öylece yürür; hatta az kalsın Ayşe'ye çarpar...

Emin'e, üzerindeki ve hareketlerine
şaşkın biçimde bakar; Ahmet ve Ayşe...

Emin konağa doğru yürür...

Ancak birden arkasını dönüp hızla uzaklaşır...

105. İÇ/ HAMAM-I HAYRİYE, GECE

Akşam olmuştur...

Yemek yemektedir Melek ve konukları...

Sofra oldukça zengin...

Karşılıklı hikâyelerini anlatmaktadır Melek ve Şaduman...

SADUMAN – İşte böyle başımıza gelenler...

Ya senin ki?

Melek gülümser... Ağzındaki lokmayı bitirir...

MELEK – Biliyo musun bu hamamı niye çok
seviyorum?

Şaduman başını iki yana sallar...

MELEK – Kocamla son gecemi geçirdiğim yer de
ondan...

Onu yıkamış;

sabaha kadar da yanında yatmışım burda...

Kalp hastasıydı.

Çocuk beklerken ondan,
kucağında çocuğum gibi öldü.

Gençti Halis... Çok genç... (*efkârlanır*)

Melek düşünür bir süre...

MELEK – Aslında boş verin siz burayı;
hadi gelin bize gidelim.

Şaduman ve Sultan şaşırır...

MELEK – Aynı günde iki kere taşınır mısınız?

ŞADUMAN – Seviniriz ama,
çok mahcup ediyorsun bizi...

MELEK – Ne demek?
İyilik yapmama vesile olan sizsiniz!

Dördü birden yemekten kalkarlar,
arkalarından Suphi gelip masayı toplamaya başlar...

106. DIŞ/ SOKAK, GECE

Emin eve doğru yaklaşmaktadır...

Bir an durup eve doğru uzaktan bakar...

Sonra ilerler...

Her şey o yokmuş gibi davranmaktadır sanki:

Köpek çarpar ona önce...

Emin durup köpeğe bakar arkasından...

Ardından cebinden bir ayna çıkararak kendine bakar...

Aynada kendini göremez...

Korku içinde eve tekrar bakar...

Çakısını çıkarıp elinde sıkar...

Kan akmaz...

Tam o anda, elindeki çakıyı sıkmayı sürdürüp, eve doğru hızla yürümeye başlar...

107. İC/ KONAK, GECE

Fırının başından kalkan İnyet, kapı girişindeki taşlığa çıkar...

Kendi kendine koklanıp

etrafa garip garip

bakınmaktayken

birden yığılır kalır...

Sağ yanını oynatamamaktadır;

bir felçli gibi doğrulamamıştır...

Emin kapıdan girer.

Onu yerde, yığılı bulur.

Ancak bir şaşkınlık geçirmez...

EMİN – HATİCEEE!

Ebubekir de,
Hatice de gelmiştir...

İnayet'i

odasına

çıkırır;

yatırırlar...

Kimse, olana şaşırmamış gibidir...

Birbirlerine anlamaz gözlerle bakarlar...

Ama olup bitene net bir tepki vermezler, suskunlardır...

Hatice odasına gider ve uyur...

Emin mahzene gider ve uyur...

Ebubekir de Ahmet ve Ayşe'yi alarak koyun koyuna yatmıştır...

108. İÇ/ MELEK HANIM'IN KONAĞI, GECE

Melek Muharrem'le oynamaktadır...

Sırayla onun, vücut bölgelerine dokunur...

Sultan onu görür...

SULTAN – Melek ne yapıyorsunuz?

MELEK – Kendi unutsa eli, (*elini tutarak*)

eli unutsa ayağı hatırlar. (*ayağını tutarak*)

Onun tüm vücudu

şuur...

Her yeri... (*gülerek*)

Kütüphane gibi bir vücut. (*güler ve alt dudağını burar*)

SULTAN – Ne çok görmüşsün sen... (*dudaklarını bükerek ezik bir bakışla*)

Şaduman, girer içeri...

ŞADUMAN – En büyük yâresini bilmiyor ama...

MELEK – Olsun...

Varsınnn;

arasın.

Şöyledir:

Çâre almaya hâreyle; kendi pişer âreyle...

Muharrem birden:

MUHARREM – (*hıçkırır gibi hızla*) Ane.

Ane...

Hepsi birden gülerler şaşırarak.

ŞADUMAN – İnanmıyorum konuştu Melek!

MELEK – Hadi onu suya sokalım...

Hiç girdi mi suya?

Leğenle su getirir Şaduman.

Muharrem'in ayaklarını suya sokarlar...

SADUMAN – Şuu de bakalım...

Hadi, şuu da de... (*gülerek*)

MELEK – Seni dil’len malûl seni...

Sultan dudak kemirir hâlde...

109. İÇ/ KONAK ARKA BAHÇE, GÜN

AYŞE – Yaşıyo mu sence?

Çocuklar kediyi ölü bulmuşlardır...

AHMET – Hayır... Öldü! (*üzgünce*)

Emin gelir yanlarına...

EMİN – O, öldü;
sıra kimde? (*düzgün telaffuzla ve sanki son derece normal biriymiş gibi enerjik / dinamik*)

Çocuklar Emin’in bu normalmiş gibi tavrına şaşırarak bakarlar...

Ve birden konağa doğru hızla koşmaya başlarlar...

110. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI, GÜN

(“İyileşti,

iyileşti Emin...”)

diye bağırarak Ebubekir’in yanına gelir Ahmet ve Ayşe...

Ebubekir alt kata yönelir...

111. İÇ/ KONAK MAHZEN, GÜN

Ebubekir Emin'i mahzende bulur...

Emin'i ve arkasından gelen Ahmet ve Ayşe'yi de alarak

mutfağa girer...

112. İÇ/ KONAK MUTFAK, GÜN

Hatice de mutfaktadır...

EMİN – Artık gidiyoruz burdan Hatice...

HATİCE – Peki!

Ama anneme yemek verelim! (*gölerek*)

Hepsi birden Hatice'ye bakarlar...

EMİN – Ne?

Konuşuyor... (*gölerek*)

Kurtuldu!

İleştii..!

Gidelim! (*neşeyle*)

Gidelim burdan! (*neşeyle*)

HATİCE – (*yüzlerine bakarak*) Ben; (*yavaşça*)

ben;

gelicem bekleyin... (*hızla ve kafasını sallayarak*)

113. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI ORTA ODA, GÜN

Hatice birkaç lokma yemek yedirmeye
çalışmaktadır İneyet'e zorla...

Ağızına birkaç lokma tıkar...

Birkaç tane daha...

Tam işini bitirince de

yanına bir bardak su koyar...

HATİCE – Son suyun! (*ciddiyetle*)

İneyet çok sert, şaşkın biçimde ve dehşet içinde Hatice'ye bakar...

Hatice arkasını döner ve yürümeye başlar...

Kapıdan çıkarken İneyetin gözünden yaşlar gelir...

114. İÇ/ KONAK, GÜN

Ebubekir, Ahmet, Ayşe, Emin ve Hatice
yanlarına aldıkları birkaç torbayla beraber çıkarlar evden...

115. İÇ/ AĞA HAMAMI, GÜN

EBUBEKİR – Burda kalalım bi süre...

Sonra yapılması gerekeni yaparız!

Hepsi

sırayla

birer

kurnaya gider

ve

yıkanmaya

başlarlar...

116. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI ORTA ODA, GECE

İnayet yatağında ağırca gözlerini açar... Etrafına bakar...

Sonra yanında duran suya bakar...

İnayet tekrar yanındaki suya bakar...

Bir süre yüzünü sıktıktan sonra

hamle yaparak suya uzanmaya çalışır...

Uzanamaz...

Yüzünü burar...

Önüne doğru bakarken birden oda içinde Ali Rıza ve oğlu Emin'e benzeyen bir adam (**EMİN NAFİ**) belirir.

İkisi de İnayet'e bakmaktadırlar...

ALİ RIZA – Üçüncü Emin'le de tanıştık.

EMİN NAFİ – (*keserek*) Ve barıştık İnayet...

İnayet dehşet içinde onlara bakmayı sürdürür...

ALİ RIZA – Suçluk duyma!

Bak ben de suçlu değilim; seninle mal-mülk için
evlendim... Ama sevdim de sonra...

EMİN NAFİ – (*keserek*) Kötü değilsin sen İnyet!
Annen de, Hatice de değil... Mezar etme vücudunu
onlara...

İnyet bir an kafasını cama çevirir,
ama geri baktığında ikisi de hâlâ oradadır...

ALİ RIZA – Kapat gözlerini ve öl istiyorsan...
İnsanlar ölebiliyorlar İnyet! Ama ölmene de gerek
yok!

EMİN NAFİ – (*keserek*) Kim bu İnyet?
İşkence eden kim?
Annen mi? Yoksa Emin mi, Hatice mi?
Ya da çocuklarımız Buhur-Ebubekir mi?
Yoksa sadece Hatice mi,
Emin'in penisini tuttuğu gün;
burnunu kırdığın?

Derin bir sessizlik...

ALİ RIZA – İlla biri mi ölmeli geçmişe dönmen için?

Sessizlik...

EMİN NAFİ – (*yavaşça*) Bir aan ölüp,
sonra yaşamak ister misin İnyet?
Fâniliğini kabul eder misin?

ALİ RIZA – Doğma hakkın var.

EMİN NAFİ – (*gürültüyle ve keserek*) DOOĞ
İNAYET!

İnyet donmuş biçimde onları izlemektedir... Hiçbir tepki veremez...

ALİ RIZA – (hızla Emin Nafi'ye dönerek ve başını kaldırarak)

Nâ-
file..

EMİN NAFİ – Kendi ceza verecek kadar âdil değilsin

İnayet...

Değilsin...

ALİ RIZA – İç o suyu...

Kendine; gell..! Hayata gell..!

Ali Rıza ve Emin Nafi'nin görüntüleri kaybolurken;

İNAYET – Beni delill-te-mii; yecek-sinis... (*kesik, tutuk, peltek ve delice bir mırıldamayla*)

İnayet birden sanır:

SANRI

Minik bir bebek hâlde; küvetin içinde bir el, onu suya bastırmaktadır... Bastırır...

Bastırır...

Sonra el; bir anda çekilir ve bebek, kabarcıklar içinde hızla yüzeye çıkarken;

SANRI SONU

İnayet nefes nefese yanındaki suya hamle yapmaya çalışır...

Uzanamaz...

Nefes nefese kalır... Hırlar...

Bir süre daha yüzünü sıktıktan sonra tekrar hamle yaparak suya uzanmaya çalışır...

Ve başaramaz... Yere düşer...

Çalışan tek eliyle boynundaki duâların takılı olduğu ipi
koparır...

Kolunu zorlukla yatağa uzatır...

Oradaki yastığı alır...

Sürünmeye başlar...

Yatağın
yanında
duran
büyük,
kapaklı
dolabın
altına
doğru
sürünür...

Yastığı kafasının üstüne
koyup, yastıkla beraber
kafasını dolabın altına sokar.

Kafası oraya tamamen sıkışır...

Direnip çıkmaya çalışsa da yapamaz...

Bir süre çırpınır...

117. İÇ/ MELEK HANIM'IN KONAğI, GECE

Şaduman ve Sultan yatakta uzanırlar...

ŞADUMAN – Çocuklara ne oldu çok merak
ediyorum Sultan?

SULTAN – Biraz zaan geçsin Şaduman,
sona gidip ilgilenirsin.
Belki İnayet ölür...

Şaduman birden Sultan'a bakar.

118. İC/ KONAK, GÜN

Sabah olmak üzere...

Emin sessizce eve girmeye çalışıyor...

Merdivenlerden tırmanıyor...

İnayet'i yatırdıkları odanın kapısını açıyor...

Birden gözleri dolabın altındaki İnayet'e ilişiyor...

Kafasını geri çevirip oda kapısına doğru yalpalıyor...

İçeri tekrar yönelip
İnayet'in yanına gidiyor
ve onu inceliyor...

Elini dokundurduğunda;
yerde kalçaları yukarı doğru
durmakta olan İnayet'in bedeni, çöküyor...

Emin bu irkiltiyle hızla odadan çıkıyor...

119. İC/ AĞA HAMAMI, GÜN

Emin içeri doğru hızla yönelirken Ebubekir'i görür.

EMİN – Öldü; öldüüü!

Ebubekir duralar ve Emin'e bakar...

Sonra bir şey söylemeden hamamın içine giderek bağırır...

EBUBEKİR – Öldüüüüüü!

Hatice, çocuklar ve çalışanlar koşarak gelirler...

Ebubekir çalışanlara yönelerek;

EBUBEKİR – Hamam bugün kapalı. Evinize gidebilirsiniz. (*gülerek*)

Ebubekir yere doğru çömelir; Ahmet ve Ayşe'yi kollarının arasına alır...

EBUBEKİR – Annenizi özlediniz mi ha? (*gülerek*)

Ansızın Hatice yaklaşır.

Tam karşısındaki Hatice'ye doğru başını kaldırır Ebubekir...

Bir an bekler...

EBUBEKİR – Hatice;
anne öldü... (*donuk*)

Hatice şaşırılmaz bir yüzle Ebubekir'e bakar.

HATİCE – Yas tutmalı mıyız?

EBUBEKİR – Bilmem...
Tutmalı mıyız?

BİR AN DERİN BİR SESSİZLİK OLUR...

HATİCE – Uslünce gömmeli!

EBUBEKİR – Gidip alalım.

HATİCE – Olmaz! Geceyi beklemeliyiz!

EMİN – Doğru; doğru

dirilmesin;

dirilmesin

dokununca oynuyor.

Ebubekir ve Hatice Emin'e bakarlar. İki birden:

EBUBEKİR, HATİCE – Saçmalama!

120. İÇ/ AĞA HAMAMI, GECE

Hamamdan gülüşerek çıkmaktadır Ahmet, Ayşe, Ebubekir, Hatice ve Emin...

121. İÇ/ KONAK GİRİŞ, GECE

Konak kapısını iter Ebubekir...

Birkaç fare kıpırdayıp kaçıtır...

122. İÇ/ KONAK KORİDOR, GECE

Hatice hızla merdivenlerden çıkarken

Emin gidip, ellerinin arasına başını alarak merdiven başındaki kalasların yanına oturur...

123. İÇ/ KONAK GİRİŞ KATI ORTA ODA, GECE

Hatice İneyet'i yerde sırt üstü yatırır...

Yaşmağını örter...

Dördü de hüzünlenmiştir...

Yatak çarşaflarını gererler...

HATİCE – Emin su getir. (*bağırarak*)

Yatak
çarşaflarına
İneyet'i
dolarlar...

Emin gelip bir eline su dökerek
İneyet'in yüzünü, onunla oynarmış gibi ovar...

Hep beraber yüklenirler İneyet'i...

124. İC/ KONAK GİRİŞ, GECE

Giriş kapısını
açmaya çalışırken Emin,
beşi birden
kıkırdamaya başlar ansızın...

Emin biraz açtığı kapıyı kıkırdaması yüzünden
tekrar iterken dengesini kaybeder ve düşer;

ancak tam bu sırada kapıda asılı içinde toprak dolu bezi de, asılarak koparmıştır...

O düşünce;
hepsi birden düşer...

Düştükleri hâlde,
hepsi birden daha çok gülmeye
başlar...

Hatice bir yandan göz ucuyla İnyetin kafasına bakar...

Sonra tekrar yüklenirler İnyet'i.

125. DIŞ/ KUYTU SOKAKLAR, GECE

Bir yandan
hafif ve kopuntulu kıkırdayarak
bir yandan da susmaya çalışarak
İnyet'i taşımaktadırlar...

Hepsinin bakışları donuktur
ve hareketlenmeleri;
sanki bir zombi grubuyarmışcasına yektir...

126. İÇ/ AĞA HAMAMI, GECE

Hamama
girerler...

Hepsi gülmeyi kesmiş ve güçsüz düşmüştür...

İnyet'in zamanında astığı toprağı Emin, kapıdan geçerken yere döker;
sonra da bezi atar...

Hızla
göbek taşına
yönelip
İnyet'i yatırırılar...

Çarşafı açarken Ahmet ve Ayşe burunlarını tutar...

Hatice İneyet'in altında bir miktar pislik görür...

Tam bu anda Emin;

EMİN – Yıkamıycak mıydık?

EBUBEKİR – Emin;

git

ve ne kadar odun kömür bulursan külhâna at!

Emin külhâna yönelirken,

Hatice

İneyet'i

yıkamaya

başlamıştır.

127. İC/ AĞA HAMAMI KÜLHÂN, GECE

Emin

bütün sıcak su musluklarını

tek

tek

açar...

Emin muslukları

açtıkça

bütün hamam

buhar

keser...

Sonra kazana atacıklarını,

kazanın önüne yığar,

bir yandan da gülümsüyordur.

128. İC/ AĞA HAMAMI, GECE

Hatice İneyet'i kefenlemeye başlamıştır;
başından başlayarak...

Ahmet ve Ayşe
girdikleri bir hâlvette
buhar yüzünden kendilerinden geçip yığılırlar...

Ebubekir ve Hatice göbek taşı başında
güçlkle nefes almaktadır...

EBUBEKİR – Gidip Emin'e bakayım.

Hatice dirseklerine kadar sıkıca sarmıştır İneyet'i
ama baş kısmındaki sargı sıkı değildir... Göz kısmı ve burnu seçilmektedir...

129. İC/ AĞA HAMAMI KÜLHÂN, GECE

Ebubekir külhânın yanına gelir...

EBUBEKİR – Bu kadar yakılır mı salak!

Emin Ebubekir'e bakmamaktadır...

Birden kazanın üst kapağını
çok sert biçimde açar...

Açtığı kapak Ebubekir'in kafasına çarpar...

Ebubekir yere yığılır...

Emin kafasını hafif ona doğru çevirir
ama ona bakmaz...

Odun
atmaya
devam
eder
külhâna.

Bir kısım odunları da
kazanın üstündeki boşluğa yığmaya devam etmektedir...

130. İÇ/ AĞA HAMAMI, GECE

Hatice kendinden geçmeye başlar
ve İneyet'in yanına yığılır.

Emin koşarak gelir birden,

ancak hamamın içine yönelen kapıdan geçerken eğilmeyi unuttur;
buhardan yüksekliği seçemez
ve kafasını
mermere vurur...

Yere yığılır...

Her yerde yoğun buhar...

131. İÇ/ AĞA HAMAMI, GECE

Buhar azalmıştır hamamda.

İneyet birden gözlerini açar...

Kollarını pek oynatamasa da
yüzünü çalışabilen sol eliyle biraz açar...

Dehşet içindedir...

Hamam da kimse yoktur ve üzeri yarı kefenli hâline bakar...

Kefenin dirsek ve bel hizasındaki sıkı bağından aşağı sarkan parçalar bacaklarını örtmektedir.

Birden göbek taşı üzerinde
kendisine benzeyen annesi (**SABAHAT**),
oğlu Emin'e benzeyen babası (**EMİN**)
ve tanımadığı genç ve güzel bir kadın (**İNAYET**) belirir...

EMİN – KENDİNİ KÜÇÜK HİSSET İNAYET!
(*gülerek*)

İnayet dehşet içinde donup kalır...

Bir yandan Sabahat'a, bir yandan da tanımayan gözlerle İnayet'e bakar.

EMİN – Kendini küçük hissediyor musun?

İnayet ağlamaya başlar...

Emin Sabahat'ı işaret ederek;

EMİN – Bu senin annen!

Emin İnayet'i işaret ederek;

EMİN – Bu da
benim âşık olduğum kadın; İnayet!
Tanış!

EMİN'İN İNAYET – Merhaba! (*gülümseyerek*)

İnayet bir annesine, bir Emin'in İnayet dediği kadına bakarak şaşırır...

Birden oturmakta olan Sabahat'a yönelip
sarılı gövdesinden güç alıp ona omuz atar;
ancak Sabahat'ın önüne,
yere düşer.

İNAYET – NEDEN YAPTIN BANA BUNLARIII?
(*ağlayıp bağıarak*)

Hamamdaki borulardan ve kurnalardan garip bir horhor gelir...

Sabahat'ın eteklerine tutunarak:

İNAYET – (*ağlayıp bağıarak*) BEN SÜT İÇTİĞİMİ
BİLE HATIRLAMİYORUM...

YEMEKLERİ BOĞMAK İÇİN YEDİRDİN BANA
HEP,

DIŞARDAN HER GELDİĞİMDE
TOKATLADIN BENİ!

Sabahat gülümsemektedir...

İNAYET – (*öfkeyle ve bağıarak*) O ODADA BENİ
YILLARCA DÖVDÜN,
YÜZÜME TÜKÜRDÜN...

NE YAPTIM BEN SANA HA? NEEE?

Sabahat ve Emin birlikte gülümsemektedir...

İNAYET – PEKİ
NEDEN BENİ BECERDİN ONU DA SÖYLESENE?

KÜLODUMDA KAN GÖRDÜÜN GÜN BANYODA
ELİNİ SOKUP NEDEN BECERDİN BENİ HAA?

(*öfkeyle yere kapanıp ağlayarak*) NEDENNN?

Birden burnundan sıvılar ve gözünden yaşlar akarken başını kaldırıp:

İNAYET – YA SEN NEDEN SUSTUN HA?

YİRMİ YIL SUSAR MI İNSAN?

Emin'e gözlerini diker...

İNAYET – SÖYLESENEEEE? (*bağırarak*)

İkinizden de nefret ediyorum!

ÖLÜN;
ÖLÜÜÜNNN!

Göbek taşının biraz ortasına doğru oturan diğer İnayet:

EMİN'İN İNAYET – İnayet...

Sen aslında bensin;
baban aslında beni sevdi;
bana sevdalandı.

İnayet başını kaldırıp sessizce hıçkırırken diğer İnayet'e bakmakta...

EMİN'İN İNAYET – Annenden önce gelip beni
istedi;
ama aileler anlaşamadı.

Ve sonra baban mâli-hülya oldu,

iyleşmedi!

İnayet biraz daha suskunlaşır...

EMİN'İN İNAYET – Sen bu hayâlin meyvesisin...

Ama hep ham kaldın!

SABAHAT – Ve bu yüzden seni, kimse istemedi,

kimse arzu etmedi...

EMİN – Ben yaşamıyordum İnayet!

Sessizliğim bundandı...

Ben bir tek şeye inanmıştım.

İnayet'e...

İnayet histerik biçimde nefes almaktadır...

Emin'in İnayet, sağ elini Emin'in omzuna koyarak:

EMİN'İN İNAYET – Tuttuğunu bırakmıyordu

Emin'in ailesi.

Tuttuğunu bırakmayan, bir aileydi...

Zaten beni bundan vermediler...

Sen;

işte o tutuklusun!

SABAHAT – Kaç gece baban;

'İnayet'immm' diye sarılarak uyudu benimle...

EMİN – Biz tam öldüğümüz anda anladık İnayet,

gerçeği!

Ama

geçti!

Çok geç. (*hızla*)

Çook çok geç. (*yavaşça*)

SABAHAT – Hadi sen şimdi anla...

Kendini küçük hisset şimdi İnyet;

küçük!

Küçüklüğün tadını çıkar..!

EMİN'İN İNAYET – Başka biri ol da çık,
bu hamamdan...

Gelmiş;

yıkanmış;

çıkınca başkası olmuş ol...

Hadi!

İnyet dehşetle onlara bakmaktadır...

EMİN – Eğil annenin önünde İnyet!

Kendini küçük hisset!

EMİN'İN İNAYET – Kendini küçük hissedecek

yerin hiç olmadı senin;

herkese büyük geldin.

SABAHAT – Seni bu yüzden kimse sevmedi.

EMİN – İnsan zaafarla malûl;

bunu da ancak ailesiyle anlar kızım.

Hadi eğil;

eğil önünde ve kabul et anneni...

Hadi bir büyük edin kendine.

EMİN'İN İNAYET – Onu kabul et İnyet...

Kabuul et... (*fısıldayarak*)

Birden Sabahat göbek taşının üstüne ayağa kalkar
ve sadece belini hareket ettirerek kollarını öne doğru indirip
Emin'in önünde eğilir...

Ardından Emin de ayağa kalkıp
diğer İnyet'in önünde aynı hareketi yapar...

Diğer İnyet de aynı hareketi
İnyet'e doğru yapmaya yönelirken:

EMİN'İN İNAYET – Bak ben de senin önünde
eğiliyorum...

Hadi sen de eğil...

Affedecek bir şey olmadığını anla ve eğil İnyet...
(*kararlı*)

Tesliim ol... (*fısıldayarak*)

Emin, eğik durumdayken kafasını İnyet'e doğru çevirerek:

EMİN – Kendini küçük hisset İnyet...

İnyet, eğik durumdayken kafasını İnyet'e doğru çevirerek:

EMİN – Kimse büyük değil...

Büyük değil kimse...

İnyet büyük güçlüklerle doğrularak ayağa kalkar...

Ayakta zorlukla durmakta
ve titremektedir...

İnayet titrer durumda onlara bakarken birden arkasını döner...

Bir süre bekler...

Sonra tekrar arkasının döndüğünde ortada kimse yoktur...

Etrafına bakınır yarım felcinin kifâyet ettiği kadar...

Sürünüp, sol eliyle göbek taşına tutunarak hafifçe kaykılır...

Şaşkındır...

Birden:

FISILTILAR – Keşke burdan başka biri olarak
çıkabilseydin İnayet!

Hem de yaşarken...

Keşke... (*Emin'in İnayet*)

Keşke... (*Emin*)

Keşke... (*Sabahat*)

İnayet birden göbek taşına bakar
ve güçlkle
ve nefes nefese eğilip doğrulmaya başlar...

Emin olduğu yerden kalkar,

kafasını tutar hâlde içeri yönelir...

İnayet'in göbek taşına doğru eğildiğini ve yere düştüğünü görür...

Biraz uzağında da Hatice vardır; göbek taşının üstüne yığılı...

Emin şaşkınlık ve korkuyla yavaşça

İnayet'e yaklaşır

ve yüzüne bakar...

İnayet'in gözleri tavana doğru bakmakta ve yüzü titremektedir...

Emin İnayet'in bacağının iç kısmını ısırır...

Tepki gelmez...

Onu

ayak

bileklerinden

tutup

çekerek

sürükler.

Külhâna

kadar

getirir...

Ayak kısmından

kazanın içine doğru iter...

İnayet acı içinde titremekte

ve ağzını oynatmaya çalışmaktadır...

Gözlerinden

yaşlar gelir ancak

bağırarak değildir.

Emin bir ara ayağa kalkar

ancak külhânın üstüne istiflediği odunlara temas eder...

Odunların tamamı, ikisinin de üstüne yığılır...

Her

yer

ateş

alır...

Buhar ve duman,

bütün

hamamı

kaplamaya başlar...

Hamamın dış duvarları da yanmaktadır artık...

132. DIŞ/ MELEK HANIM'IN KONAĞI, GÜN

Suphi Bey usul usul konağın bahçesine doğru
yürümektedir...

Elinde taşıdığı gazetede, yanan hamamın resmi
vardır...

133. DIŞ/ MELEK HANIM'IN KONAĞI BAHÇE, GÜN

Şaduman elinde bir tabakla Muharrem'e
yemek yedirmektedir:

ŞADUMAN – Sen bilmiyorsun ama
bugün Aşûre Günü.

Adını da geçen sene,
bu ay koyduk senin...

Amonu–mononu... (*gülümseyerek*)

Sultan gelmekte olan Suphi Bey'i görür...

Suphi Bey yaklaşır Melek'e seslenir
ve gazeteyi uzatır...

SUPHI – Haber var Melek Hanım.
Bilmem artık hayır mıdır?

Melek yazılanları görüp okur...

Sultan ve Şaduman'a dönerek:

MELEK – Kimin tövbesi kabul oldu bilmiyorum
ama;
hamam yanmış!
İnayet Hanım ve herkes ölmüş...

Şaduman şok için Melek'e bakarak;

Sultan vahlanmaktadır;

ŞADUMAN – Çocuklarım da mı ölmüş Melek?

MELEK – Sizi bile öldü sanıyorlar...

Sultan ve Şaduman ağlamaktadır...

SULTAN – Yaa... (*sızlanarak*)
Dahası da varmış Şaduman dahası da...

Şaduman hıçkırır...

134. DIŞ/ MEZARLIK, GÜN

Kalabalık yeni doldurulmuş mezarlardan
uzaklaşmaktadır.

Ali Rıza'nın mezarının biraz açığına dokuz mezar konmuştur...

Sultan ve Şaduman kendi mezarlarına
bakarlar...

Konaktan kaçarlarırken aldıkları
Ali Rıza'nın mezar toprağını,
mezara geri dökerler...

Sultan, kendi mezar taşına bakmayı sürdürerek
önündeki topraktan bir avuç alır...

Onu koklar ve yüzüne sürer...

Aynısını
Şaduman da
yapar
ve
Muharrem'e de
yaparlar...

Şaduman çocuklarının mezarına doğru yürür...

Üzgünce onların mezarlarına
kapaklanır...

Melek, onları ve diğer mezarları işaret ederek:

MELEK – Onlar yanarken,
geçmiş de yandı.

Sizse sadece gömüldünüz.

Şanslı sayın kendinizi...

Sultan; taşıdıkları suları, Ahmet ve Ayşe'ninkinden başlamak üzere kabirlere döker...

Şaduman da ona katılır...

135. İÇ/ HAMAM-I HAYRİYE, GÜN (6 yıl sonra)

Mermer. Buhar. Aydınlık. Yer yer su. Yeşile kesmiş ulu bir kubbe açıklığı... Soyunma peykeleri...
Hâlvetler...

Şaduman aslan-ağzından sızan suyla dolmuş büyükçe havuza girerken

arkasından da Sultan gelmekte...

İkisi de tam havuzun ortasına kadar gelmişlerken

Melek ıslık çalar...

MELEK – Beni de bekleyin...

Havuz ağzına kadar suyla dolu...

Melek hanım dev ve şirin cüssesiyle yavaşça
iki yana salına salına yürür

ve takunyalarını topuklu ayakkabı gibi vura vura havuza yanaşır...

Havuz içinde bulunan Şaduman ve Sultan ona bakarlar
o havuza atlar
ve havuzda bulunan suyun bol bir miktarı dışarı taşar...

Gülüştürler...

Havuzda üçü de aslanağzı dibindedir...

Gülüştürler...

Bir an durularlar:

SADUMAN – Sultan yarın mezarlığa gidelim ölüm
yıl dönümümüz.
Gülüşürler...

SULTAN – Ölüysen nasıl gidebiliyorsun?
Gülüşürler...

SADUMAN – Eee;
beş yıldır ölüyüm. Artık büyüdüm sayılır.
Gülüşürler...

Muharrem görünür; ansızın...

Vücudunun sadece alt kısmı ve bacakları seçilebilmektedir karanlıkta...

MELEK – Hey!
Gelsene suya!
Sünnet geçeli iki hafta oldu...
Artık acımaz...

Çıplak ayakları görünür Muharrem'in...

Ayaklarına; tasla havuzdan aldığı suyu dökmeye çalışmakta...

Sonra birazı su dolu tası yere bırakıp:

MUHARREM – Acıyo ama.

Çıplak ayakları görünmeye devam ederken Muharrem'in:

SADUMAN – Sen ölüsün ne acıycak?
Gülüşmeler...

MELEK – Hadi gel suya!

ŞADUMAN – Tevekküül et! (*ağırca ve gülererek*)

Gülüşmeler...

MUHARREM – Tevekkül ne demek?

MELEK – Suya girersen anlarsın...

Gülüşmeler...

MUHARREM – Acıyo diyorum acıyo!

Gülüşmeler...

Muharrem ıkına sıkıla geri çekilip sırtını dönerek suya atlar...

Kafası sudan çıkar çıkmaz da acıyla bağırır...

Arkası dönüktür ancak...

Sultan, Şaduman ve Melek suyun içinde ona doğru panikle koşmaya başlarlar...

Muharrem birden susar...

Sultan, Şaduman ve Melek durur...

Muharrem ansızın önüne döner ve yüzü görünür...

Saçları uzun ve suyun da etkisiyle yana doğru yapışık, gözleri mavi ve sevimli, başı hafif öne doğru eğik ve yüzü ıslak...

Dışleri görünmeden hâince gülümsemekte...

– NİHAYET –